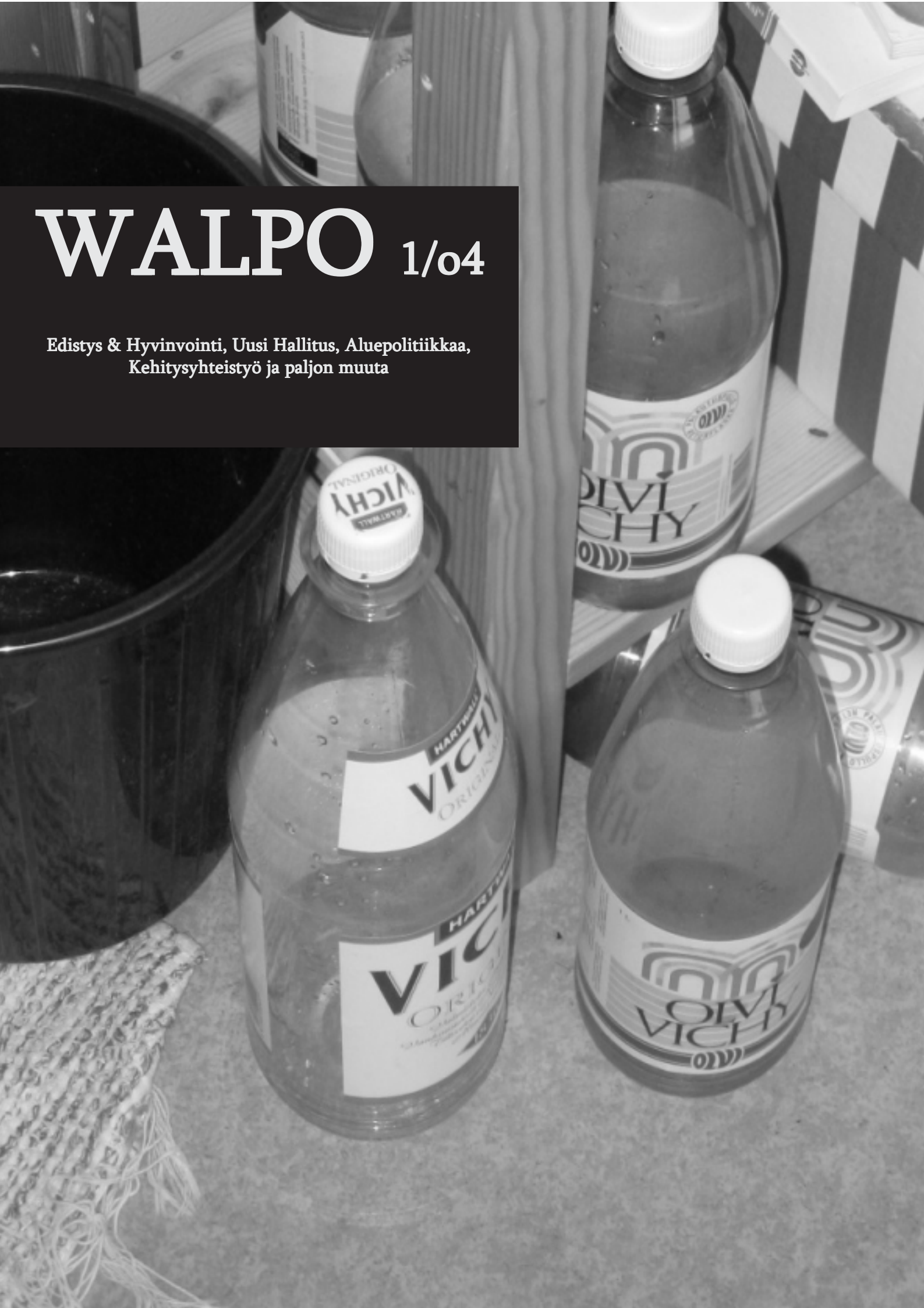

WALPO 1/o4

Edistys & Hyvinvointi, Uusi Hallitus, Aluepolitiikka,
Kehitysyhteistyö ja paljon muuta

Edullista mainostilaa !

Ota yhteys Linda Niemiseen
lnmnie@utu.fi

REILU JUOMINEN
EDISTÄÄ
HENGITYSTÄ

Rävenlösa
PROFFAN
KELLARI
REHTORINPELLONKATU 6
PUH. 250 5515

MAITOMIES JA MERIROSVO

Italialainen huippupyöräilijä Marco Pantani, 34, löydettiin kuolleen hotellihuoneensa lattialta myöhään ystävänpäivän iltana. Tätä kirjoittaessa kuolinsyynä epäillään kokaiinin ja rauhoittavien lääkkeiden yliannostusta. Huippusuositun Pantanin, lempinimeltään 'il Pirate', hautajaisissa luettiin hänen passiinsa kirjoittamia mietteitä yli kymmenelle tuhannelle surijalle, jotka olivat kokoontuneet jättämään jäähyväisensä rakastamalleen sankarille. Joukossa entinen mestaripujottelija Alberto Tomba ja kaikkien aikojen jalkapalloilija Diego Maradona. Muiden muassa.

Samoihin aikoihin italialaisen maitoalan yrityksen Parmalatin perustajan ja entisen omistajan Calisto Tanzin poika, tytär ja veli pidätettiin yhtiön talouteen liittyvien epäselvyyksien vuoksi. Tanzi itse pidätettiin jo joulukuussa, kun paljastui, että yhtiön kirjanpidosta puuttui lähes kymmenen miljardia euroa. Kaikesta päätellen yhtiön varoja on kavallettu hyvinkin pitkäkestoisella ajalla. Ilmeisesti Tanzin perhe pyrki turvaamaan oman taloudellisen hyvinvointinsa pitkälle tulevaisuuteen.

Pantanin viimeiset vuodet kuluivat taistelussa doping-syytöksiä vastaan. Passissaan hän kuvailee, kuinka hänen elämästään on tehty helvettiä doping-syytösten tutkimisella. Kuinka hänen mahdollisuutensa normaaliin elämään, urheiluun ja hyvinvointiin on tuhoutunut. Tuona helmikuuisena lauantaina ne tuhoutuivat lopullisesti.

Pitkään sydänvaivoista kärsinyt Tanzi kiidätettiin keskiviikkona helmikuun 18. päivänä rintakipujen vuoksi sairaalaan. Hänen asianajajansa kuvailee Tanzia henkisesti täysin murtuneeksi mieheksi. Paineet ja stressi ovat varmasti valtavat, eikä loppua talousepäselvyyksien tutkimiselle ole näkyvissä.

Marco Pantani ajoi elääkseen pyörällä. Hän räähkäsi itseään suorituskäytönsä rajoille vuodesta toiseen, mahdollisesti urheilussa kiellettyjen aineiden avulla, saavuttaakseen unelmansa ja antaakseen kannattajilleen elämyksiä. Calisto Tanzia puolestaan syytetään miljardien eurojen talousrikoksista. Edistys edistyy, oikeuslaitos ja suhteellisuudentaju siinä mukana. En edes halua tietää, kumman miehen oikeudenkäynteihin ja julkisuudessa nöyryyttämiseen on käytetty enemmän varoja ja miestyötunteja.

Epäilykseni minulla kyllä on.

Vuosi on jälleen vaihtunut, ja Walpo saanut uuden toimituksen. Kiitos niin Villelle kuin Tiiallekin kaikesta tuesta ja neuvoista, joita olen saanut. Ei hätää, Walpo voi hyvin, ja pyrkii myös kovasti vielä entisestään edistymään. Mutta siihen edistykseen tarvitaan kaikkien teidän panosta, kaikki uudet ja vanhat kirjoittajat, sekä te, jotka olette ehkä miettineet josko jotain Walpoon kirjottaisi, mutta ette vielä ole sitä tehneet.

Nyt on teidän aikanne, sillä Walpon sivut ovat edelleenkin auki kaikille.

Antti

WALPO

Politiikan tutkimuksen
klubi ry:n sitoutumaton
äänenkannattaja

Päätoimittaja

Antti Halonen
[ajhalo@utu.fi]

Toimitus

Ville Laamanen
Mira Ojalehto
Miina Pyylehto
Kaisa Rontu
Katja Sauvola
Sini Terävä

Kirjoittajat

Pia Alilonttinen
Kati Hermunen
Hanna Koskenranta
Mikko Koskinen
Sakari Linden
Riikka Mandelin
Katri Mäkinen
Sampo Saarinen
Tytti Seppänen
Dozy Skiver
Jarmo Viinanen

Miss Anki A.
Wanha Rätta

Kuvat

Ville Laamanen
Pia Alilonttinen
Lotta Mattsson
Mira Ojalehto

Taitto ja ulkoasu

Antti Halonen

Ilmoitusmyynti

Linda Nieminen
[lnmnie@utu.fi]

Julkaisija

Turun yliopiston
Politiikan tutkimuksen
klubi ry.

Painopaikka

Digipaino

Levikki

150 kpl

Sähköposti

[walpo@utu.fi]

Kannen kuva: "Edistystä politiikan opiskelijan juomatavoissa"

Sisältö 1/04

Hallitus 2004	6
Kerää koko sarja! KS	
Uskon tuska Skotlannissa	8
Katsaus uskonnolliseen jalkapalloväkivaltaan Skotlannissa SL	
Ei erilaisuus vaan koko?	10
Turkin kivinen tie EU-jäseneksi PA	
Junassa	12
Rautatiematkustaminen on ihanaa TS	
Laskiainen 2004 kuvina	13
Kuvat kertovat enemmän kuin sata sanaa	
Hetkeni kiinalaisen korkeakulttuurin huipulla	15
Saippuaopperahuumaa kiinalaisittain HK	
Siunattu, kirottu akateeminen vapaus	16
Raportti keskustelutilaisuudesta MO	
Kollegat esittäytyvät	17
Esittelyssä Iltakoulu Tampereelta KH	
Kauneus + terveys = hyvinvointi?	19
Kyseenalainen kauneusihanne KR	
Stahanovista Mr. W:hun	20
Miksi miehin kovuus on tavoiteltua? ST	
Kauhea kehitys	22
Pari sanaa kehitysyhteistyöstä KM	
Kohti parempaa?	24
Aluepoliittinen vuodatus MO	
Seitsemän hajaääntä yhteiskunnasta	25
Kommentteja nyky-Suomesta SS	
Koulutuksen kulta-aika	26
Suomalaisen koulutusjärjestelmän pohdintaa MP	
Saamelaiset kielenvaihdon kierteessä	27
Kommentti P-klubin kirjaston nykytilasta VL	
"Jos ei ole tuomittu, on syytön"	31
Alpo Rusi kävi laitoksella MP	
XXX-Superbowl	34
Janet ja tissi DS	
	
Lisää laskiaiskuvia s. 13	
VAKIOT	
Puheenjohtaja	5
Mikolla on asiaa	
Miss Anki A.	14
Anki A. pohtii koulutuspolitiikkaa	
Kolumni	18
Neuvoa-antava kansanäänestys, Jarmo Viinanen	
Vaihtopenkki: Grösse aus romantische Heidelberg	28
Rike kirjoittaa Heidelbergistä	
Eemelin palsta	29
UUTUUS! Noloja kuvia E. Peltosesta. Taattu menestys!	
Wanha Rätta	30
Rätta muistelee menneitä	
Tapahtumakalenteri	32
Mitä tapahtui ja mitä tulee tapahtumaan	

Suuria visioita miettiessäni olin mielestäni edeltäjiini verrattuna paremmassa ja huonommassa asemassa. Paremmassa siinä mielessä, että P-klubin toiminta on monipuolistunut ja kasvanut vuosien varrella huomattavasti, pienet ja suuret visiot ovat muuttuneet todeksi. Huonommassa asemassa koin olevani siksi, että mielessäni ei ollut yhtään järkevää uutta aluetta, jonne klubi ei vielä ollut mennyt. Katseeni kääntyikin nopeasti jo olemassa olevaan toimintaan, olisiko siinä jotain kehitettävää.

Juhlatoimikunta ja sen kylkiäisenä jonkinlainen varainhankintatoimikunta ovat toimineet vuosia osana klubin toimintaa. Nyt tarkoituksena olisi kokeilla toimikuntien toimivuutta myös muilla sektoreilla. Syitä tähän on monia. Toiminnan monipuolistuminen ja lisääntyminen vaativat toiminnan tehostamista. Kun toimintaa on suunnittelemassa ja toteuttamassa muitakin kuin hallituslaisia, kavennetaan sitä aina välillä näkyvää kuilua hallituksen ja muiden välillä. Hallituksen kokousten rakenne kevenee, kun asioita ei tarvitse valmistella ja päättää samassa paikassa. Toimikuntien kokousten pitää pysyä avoinna kaikille koko vuoden, jotta halukkaat voisivat olla asioiden valmistelussa mukana.

Toimikunnat eivät kuitenkaan tuo paratiisia maan päälle, ei edes P-klubille. Moni asia voi mennä pieleen. Kokouksiin ei ilmesty kukaan tai vain hallituksen jäseniä, kukaan ei tunnu tietävän mitä kokouksessa pitäisi tehdä. Aluksi saattaakin toimikuntien vetäjästä tuntua, että heidän työtaakkansa vain lisääntyy. Uskon kuitenkin, että aktiivinen tiedottaminen sekä kavereiden ja tuttuja uhkailu, kiristys ja lahjonta lopulta saa lopulta ihmiset kokouksiin. Hyvin suunniteltu ja asiapitoinen kokous takaa, ettei kenenkään kokoukseen osallistuvan aikaa tuhjata. Toivottavasti vuoden lopussa toimikunta-ajattelu elää ja voi hyvin ja monet siihen liittyvät odotukset ovat toteutuneet.

Tämä vuosi on haastava edunvalvonnan kannalta. Monet muutokset, kuten tuleva siirtyminen kaksipuoliseen tutkintojärjestelmään, vaativat opiskelijoilta paljon selvitystyötä, jottei mennä huonompaan suuntaan. Tiedekuntaneuvoston ja laitosneuvostojen opiskelijajäsenet sekä klubin kopo-vastaavat ovat alkaneet tavata toisiaan säännöllisesti. Edunvalvontaa ja erityisesti siihen liittyvää tiedotusyhteistyötä kehitetään myös Indexissä. Klubissa onkin monia joilla on hyvä käsitys, mihin suuntaan koulutuspolitiikka on tällä alalla menossa. He vastailevat mielellään kysymyksiin ja ottavat vastaan mielipiteitä siitä, mihin suuntaan opintoja tulisi kehittää.

Monenmoista toimintaa on siis luvassa tulevana keväänä ja vuonna. Sitsaamista ja muuta juhlintaa, keskustelutilaisuuksia ja vaalipaneeleita, kotimaan ja ulkomaan excuja sekä paljon muuta. Pöytä on katettu hyvät ystävät, rakkaat klubilaiset. Nauttikaa tarjonnasta runsain mitoin!

Mikko Koskinen

Kerää koko sarja!

HALLITUS 2004

"Korttienkeräily on jalo harrastus, joka hienoimmillaan täyttää kokonaisvaltaisesti keräilijän mielen ja ruumiin" kertoo nimettömänä pysyttelevä keräilijä Kosti. "Lajiin kohdistuva aliarvostus harmittaa" toteaa puolestaan keräilyä jo 14 vuotta harrastanut Ville L. (nimi ei muutettu).

Walpo antaa lukijoilleen nyt mahdollisuuden aloittaa uusi ja jännittävä harrastus tarjoamalla aloituspakan uudesta KLUBILAISET-keräilykorttisarjasta.

Vasta-alkajille voisi korttimarkkinoista sanoa sen verran, että korttien arvo vaihtelee kysynnän mukaan. Nyrkkisääntönä voi kuitenkin muistaa, että kolmella kallelahoniityllä saa juhamattihenriksonin, kun taas petterijärviseen vaaditaan vähintään kaksi olliaroa ja neljä kikilonkilaa. Alkuperäisen ja ehjän anttiistalan tai mikapeltolan hankkiminen vie helposti kolmen kuukauden opintotuet, mutta siinäpä se keräilyharrastuksen viehätys juuri piilee.

Mikko Janne Antero KOSKINEN
(Loimaa 1981 / 2002)
Päällikkö

Aate: sosiaalidemokratia, pragmaattisuus, rahvaanomaisuus
Idoli: Väinö Tanner, Jeesus, Jorma Kalela, Ritva Valkama
+ Babylon 5, keitot, pikkupojat, homonaamat, Dallas, MW
- luovuttaminen, kylmät tuulet, kilpaileminen

"Let's work it out!"

Antti Juhani HALONEN
(Pieksämäki 1982 / 2002)
1. Varapäällikkö, Walpon Tyhjäntoimittaja

Aate: "ei välttämättä oikealla, mutta oikeassa!"
Idoli: Juhani Merikallio ja Piku-koira, (sokea, epileptikko ja selkähaavainen, mutta niin pirun sitkeä)
+ asenne, ruuanlaitto, Etelä-Amerikka, Monty Python, mielikuvitus, pusta ja paprikat
- tuomitseminen, ihmiset ylipäättään, Petelius/Kalliala-komedia
"Mikään ei saa olla niin vakavaa, että sille ei voisi nauraa."

Virpi Tiina Tellervo VUORINEN
(Piikkiö 1981 / 2001)
2. Varapäällikkö, Pol.historian luottamusmies, Matkaopas

Aate: oikea
Idoli: Aku Ankka
+ partio, suomipoppi, piirtäminen, Frendit, pulkkamäki, Proffa, Kunniavelka
- loska, Pelkovaara, laiha kahvi, kylmä lukusali, Tommy Taberman

Mira Marianne OJALEHTO
(Kauhajoki 1984 / 2003)
Yo-merkonomi, Viestinnöijä, HOL, ISHA

Aate: feminismi, keskustalaisuus
Idoli: Tarja Halonen
+ ruoka, maaseutu, poikaystävä, Väinö Linna
- tosi-TV, Turun talvi, "yltiöpositiiviset ihmiset vituttaa"

"Piree ei oo aina paree."

Helinä Hannele YLI-KNUUTILA
(Paimio 1984 / 2003)
Pankinjohtaja

Aate: eurooppalaisuus
Idoli: Diana ja kuninkaalliset
+ jazz & show-tanssi, ystävät, Erlend Loe, Italia
- epätasa-arvo, hiustenpesu, maksa, naistenlehdet, teevee

"Älä päädy esson baarille!"

Kalle Tapio LAHONITTY
(Turku 1981 / 2000)
Valtio-opin luottamusmies, Suurlähettiläs, IAPSS

Aate: vasemmalla, hedonismi
Idoli: Seitsemän kääpiötä
+ aamukahvi, pienet ilot ja suuret surut, Onni
- Tamara Lund, borsch-keitto, fundamentalismi, herätyskellot

"Cheerleading ei ole vain harrastus, se on elämäntapa."

Mikko Alexi LAINE
(Turku 1978 / 2002)
Valmentaja, Talonmies

Aate: avarakatseisuus, spontaanisuus, elämä huumeitta
Idoli: Paavo Nurmi
+ kaverit, jääkiekko, vauhti ja vaaralliset tilanteet, Adam Sandler, elämän yllätyksellisyys
~ pessimismi, hyönteiset, golf, Pasi Nielikäinen

"Niin siinä kävi kun Jeesusta seurattiin."

Olli Matti ARO
(Kouvola 1980 / 2002)
Taiteilija

Aate: vapaus
Idoli: peili
+ kahvi, konemusiikki, laskettelu, Emmerdale, Ilmestyskirja, Nyt
~ menthol-tupakka, negatiiviset ihmiset, Meg Ryan

"Asioilla on tapana selvitä."

Kiki Kirsi-Marja LONKILA
(Haapavesi 1984 / 2003)
Emäntä

Aate: toisaalta ismi, svetisismi
Idoli: Isi
+ tiskaus, lehmät, Kent, roskaviinit, Oscar Wilde, kaurapuuro, muumit, erkkituomioja-ryhti
~ fanaattisuus, David Hasselhoff, korkokengät, Extreme Duudsonit, pähkinät, urheilu, käsityöt

"Elämä on iloleikkia, tilulilu, tilulilu."

Linda Nora Matilda NIEMINEN
(Turku 1982 / 2003)
Pörssikeinottelija, Matkaopas

Aate: oikealla
+ karate, piano, Brasilia, hymy, perhe, Coelho Alkemisti, tanssahtelu
~ epäkohteliaisuus, töykeys, aamuhäämiset, masentavat ilmat

"Menestys on valinta."

Miikka Jalmari LEHTONEN
(Perteli 1983 / 2003)
Isäntä, Mikrotukihenkilö

Aate: aatteet ei pue Miikkaa
Idoli: Jukka Lasorla
+ elämän pienet asiat, kirjat, TV-nostalgia, Battle Royale
~ välinpitämättömyys, liikennesäännöt, Jeff Bridges, ylliasiallisuus,
"Maailmassa on muutenkin liikaa ennakkoluuloja ja uhanalaisia hyönteisiä, joten miksi sinun pitäisi ruveta sellaiseksi."

Iris Jasmin LAAKSONEN
(Turku 1982 / 2003)
Kurssittaja, Indexin vientipäällikkö

Aate: Ajatuksia ja aatteita kaikilta laidoilta
Idoli: Äiti ja Ukki (todellisia tahtoihmisiä)
+ piano, taistelulajit, Japani, partio, Björk, itsensä ylittäminen ja antautuminen
~ väheksyminen, Jope Ruonansuu, käärmeet

"Kaikkeen pystyy."

Katja Anne Maria Sauvola
(Oulu 1980 / 2001)
Indexin toimitusjohtaja

Aate: punavihreys, henkilökohtainen itsekeskeisyys
Idoli: Pohjolan emäntä, Rosa Parks, Petteri Järvinen, Johanna Valenius, Uuno Turhapuro
+ HUUMORI, Conan, vittuilu, blondius, Mongolia, Samuel L. Jackson, ystävien laittaminen paremmuusjärjestykseen
~ linnut, välinpitämättömyys, demonit, siveettömyys, hempeily

"Elä!"

Uusi hallitus ryhmäkuvassa. Kuvasta puuttuvat Kiki ja Miikka.

USKON TUSKA

SKOTLANNISSA

Sakari Linden

Skotlannin suurimman kaupungin Glasgow'n kahden jalkapallojoukkueen, Celticin ja Rangersin, välisiä yhteenottoja pidetään yleisesti Euroopan kuumimpina paikallisotteluina. Kaksi Glasgow'n suurta hallitsevat Skotlannin pääsarjaa niin ylivoimaisesti, että ratkaisu mestaruuden kannalta tapahtuu lähes aina näiden keskinäisissä kohtaamisissa. Pelkkä urheilu ei kuitenkaan voisi mitenkään nostaa Länsi-Skotlannin harmaan teollisuuskaupungin paikallisottelua siihen lähes mystiseen asemaan, joka herättää mielenkiintoa ympäri jalkapalloilevaa maailmaa. Old Firmillä, kuten Glasgow'n jättiläisten kohtaamista kutsutaan, on myös oma poliittinen, uskonnollinen ja etninen tunnelatauksensa, mikä tekee siitä niin mielenkiintoisen.

Glasgow on perinteisesti ollut suurten yhteiskunnallisten ristiriitojen repimä kaupunki, jonka väestö on jakautunut kahteen leiriin, toisaalta sosio-ekonomisesti, toisaalta uskonnollisesti. Vaikka luokkaerot tyypilliseen brittiläiseen tapaan ovatkin olleet pitkään räikeitä, on uskonnollinen vastakkainasettelu roomalaiskatolisten ja protestanttien välillä aina jättänyt sen taka-alalle. Sama jakolinja kulkee kaupungin jalkapallojoukkueiden kannattajien välillä.

Irlantilaisperäiset siirtolaiset perustivat Celtic Football Clubin vuonna 1887 katolilaiseksi vaihtoehdoksi jo vuonna 1872 perustetulle Rangersille, joka oli tarkoitettu ainoastaan protestanteille. 1800-luvun Skotlanti ei ollut helppo paikka elää katolisille, jotka kokivat laajalti syrjintää; Celticin perustamisen ajatuksena olikin alun perin lievittää köyhyyttä Glasgow'n East Endin katolisissa kortteleissa ja sopeuttaa irlantilaisia siirtolaisia brittiläiseen yhteiskuntaan. Seura on kuitenkin aina ollut avoin myös protestanteille.

Paavi vastaan kuningatar

Saksalaisen sosiologin **Max Weberin** kuuluisa havainto kuuluu, että siellä missä katoliset ja protestantit elävät yhdessä, protestantit ovat yleensä rikkaampia. Tämä oli tosiaankin asian laita 1900-luvun vaihteen Länsi-Skotlannissa, jossa katolinen tausta tai vaikka vain irlantilaiselta kuulostava nimi saattoi viedä mahdollisuudet työpaikkaan. Celtic onkin aina ollut katolilaiselle väestölle mahdollisuus kohottaa itsetuntoa ja saada maistaa menestystä, mutta

epäilemättä myös kanava purkaa patoumia ja kapinoida yhteiskunnan epäkohtia vastaan. Vaikka nykyään seurojen kannattajien välillä ei olekaan suuria varallisuuseroja, niin yhä vain Rangersin kannattajat laulavat Old Firmissä Celticin kannattajille: "Teillä ei ole yhtään rahaa!"

Uskonnollinen fanatismi on seurojen reilun satavuotisen historian ajan kukoistanut erityisesti Rangers-leirissä jopa siihen pisteeseen asti, että urheilu on välillä unohtunut lähes tyystin. Toisin kuin Celtic, Rangers oli pitkään suljettu kaikilta "vihollisen" pelaajilta. Ensimmäisen katolisen pelaajansa Rangers hankki vasta vuonna 1989, jolloin Skotlannin maajoukkuehyökkääjä **Mo Johnston** (ex-Celtic) siirtyi seuraan Ranskan Nantes'ista. Kannattajien reaktiot olivat murskaavia. Seurasi lukuisia mielenosoituksia ja kausikorttien polttamisia. Nuori Johnston sai myös tappouhkauksia postitse. Kannattajat muistivat vielä vuosien takaisen derbyn, jossa Celticin paidassa pelannut Johnston oli punaisen kortin saatuaan tehnyt ristinmerkin kohti Rangersin kannattajien katsomonosaa. Rangersin kannattajat herättivät pahaa verta myös 1960-luvulla viheltäessään koko Yhdysvaltain presidentti **John F. Kennedylle** omistetun hiljaisen hetken ajan. Niin, Kennedy oli tietysti roomalaiskatolinen...

Old Firm ja Ulster

Old Firm jakaa skotteja joka puolella maailmaa Yhdysvalloista Etelä-Afrikkaan, mutta kaikkein suurin sen vaikutus on Pohjois-Irlannissa, tuossa brittiläisen imperialismin yhdessä viimeisistä jäänteistä. **Simon Kuper** kuvaakin osuvasti Pohjois-Irlannin konfliktia kirjassaan 'Matka pallon ympäri' kuin käsistä karanneeksi Old Firm -otteluksi. Olosuhteet ovatkin lähes identtiset, eikä ole myöskään liioiteltua väittää, että seurojen vastakkainasettelu on osa konfliktia.

1900-luvun vaihteessa kummankin seuran taustajoukoilla oli tiiviitä yhteyksiä konfliktin eri osapuoliin. Celticin puheenjohtaja **Michael Davitt** oli Irlannin tasavaltalaisarmeijaa IRA:ta edeltäneen Irish Republican Brotherhoodin entinen jäsen. Myös Celticin kotistadion Parkhead on yhä näinä päivinä täynnä tasavaltalaisia tunnuksia ja protestilaulut kuten 'The

Fields of Athenry' ja lukuisat IRA-aiheiset sävelmät kuuluvat olennaisena osana Celtic-fanien repertuaariin.

Vastaavasti Rangersin johtajistolla oli hyvin usein yhteyksiä Pohjois-Irlannin unionisteihin, olipa heitä perustamassa jopa radikaalia Ulster Volunteer Forcea. Oranialaisten oranssi väri ja symbolit kuten Ulsterin punainen käsi ja rojalistien Union Jack ovat tuttu näky Rangersin Ibrox Parkilla. Ison-Britannian lippua pidetään otteluissa jopa niin provokatiivisena, että niitä takavarikoidaan säännöllisesti. Sinänsä omituista, sillä kyseessä on maan virallinen lippu!

Myös Belfastissa oli aikanaan omat Old Firm -ottelunsa. Belfast Celticin ottelut protestanttisia joukkueita vastaan olivat hiuksia nostattavia tapahtumia. Muutamassa ottelussa 1930- ja 40-luvuilla ammuskeltiin ja heiteltiin käsikranaatteja. Erään tavallistakin väkivaltaisemman ottelun jälkeen Belfast Celtic kuitenkin lopetti toimintansa vuonna 1949. Toki myös alkuperäinen Old Firm -ottelu on erittäin suosittu tapahtuma koko Irlannin saarella, ja siihen suuntaa joka kerta bussilasteittain väkeä. Celtic on itse asiassa myös Irlannin tasavallan suosituin jalkapallojoukkue.

Tulevaisuus?

Vanha työväenluokan suosikkilaji on voimakkaasti keskiluokkaistumassa ja osin jo keskiluokkaistunutkin Isossa-Britanniassa. Vuosittain noin 50 000 kausikorttia myyvien Glasgow'n jättiläisten vuosittainen budjetti on molemmilla 100 miljoonan euron luokkaa, joten on selvää, että ne houkuttelevat luoksensa

raharikkaita, jotka haluavat osansa jalkapallon valtaisista televisiointisopimuksista ja oheismyynnistä.

Samalla kun yleisö koostuu yhä enemmän esimerkiksi keskiluokkaisista lapsiperheistä, jalkapallo-ottelut siistiytyvät kuin itsestään. Väkivaltatapauksia sattuu yhä vähemmän Old Firm -otteluiden yhteydessä. Vaikka protestanttien ja katolisten välillä yhä esiintyykin jännitteitä, ovat ne kuitenkin laantumaan päin 1900-luvun villoista vuosista. Myöskään sponsorit eivät halua seurojen olevan enää sisäänpäin kääntyneitä, suljettuja yhteisöjä. Simon Kuperkin uskoo, että uskonnollinen viha Old Firm -vihollisuudessa on jo aikansa elänyt. Hän sanoo ilmiön elävän enää vain siksi, että fanit pitävät siitä niin paljon.

Old Firm -ilmiö voi jo lähitulevaisuudessa siirtyä osaksi Skotlannin politiikkaa. Tehtyjen tutkimusten mukaan Glasgow'n seurojen kannattajien mieltymykset puolueisiin ovat olleet samankaltaisia: työväenpuolue on ollut ehdoton valinta. Tämä johtuu kuitenkin vain lähinnä siitä, että Skotlannin puoluekenttä on samanlainen kuin Ison-Britannian valtiopäivillä. Jos suunnitelmat Skotlannin omien valtiopäivien perustamisesta toteutuvat, saattavat vanhat puolueet korvautua uusilla skottipuolueilla. Sen jälkeen näyttäisi siltä, että vasemmistolainen, tasavaltalainen, katolinen puolue panisi vastaan keskustavasemmistolaiselle, unionistiselle protestanttipuolueelle.

Pääasialliset lähteet:

Simon Kuper: *Matka pallon ympäri*

Andrew Sanders: *Scottish Football and Sectarianism*

Kannattajat suhtautuvat peliin varsin intohimoisesti. Kuvassa Celticin faneja kaulaliinoineen.

Turkki on ottanut edistyksen askelia EU-jäsenyytensä eteen, mutta mitä jos ongelmana ei olekaan erilaisuus vaan koko?

Pia Alilonttinen

Onko Turkin EU-jäsenyyteen yhtä pitkä matka, kuin **Ataturkin** valtaantulosta tähän päivään? Ataturkin valtaantuloa seurannut edistyksen kausi oli länsimaisen mittapuun mukaan todella suuri. Tuskin missään muussa Euroopan maassa on tehty yhtä paljon yhtä suuria uudistuksia niin lyhyen aikavälin kuluessa. Nyt suurin osa turkkilaisista on maan EU:n jäsenyyden liittymisen puolesta. Tarvittavien uudistusten tulisi kuitenkin olla suuruudessa lähes yhtä mittavia kuin Turkin itsenäisyyden jälkeen tapahtuneet uudistukset. Mutta riittääkö sekään vielä EU:lle?

Kulttuurien rikkaus vai sivilisaatioiden törmäys

Turkki on paitsi sekoitus itää ja länttä, niin myös samalla pohjoisen ja etelän sekoitus sijoituessaan Afriikan ja Euroopan kulttuuripiirien väliin. Kulttuurien upeasta rikkaudesta on myös muodostunut sivilisaatioiden törmäyspisteiden huippu. Myös Turkin historia heijastelee ainutlaatuista kulttuurien kirjoa, joka runsaudessaan peittoaa useimmat Euroopan maat. Muun muassa persialaiset, kreikkalaiset ja roomalaiset ovat hallinneet tätä maata, jota on myös kutsuttu kymmenen maailman hienoimman sivilisaation kehdoksi. Merkittävimmän kulttuuriperinnön

maahan ovat jättäneet sen vuonna 1453 valloittaneet osmanit, joiden valta kuitenkin katkesi ensimmäisen maailmansodan aikaiseen onnettomaan sopimukseen keskusvaltojen kanssa. Liittoutuneiden valloitus johti itsenäisyytaisteluun, jota johti Mustafa Kemal, jota myöhemmin alettiin kutsua Ataturkiksi – turkkilaisten isäksi.

Ataturkin uudistukset vuoden 2004 valossa

Nykypäivän valossa on helppoa tuomita Ataturk jossain mielessä myös diktaattoriksi, mutta 1920-1930-lukujen Euroopassa olot olivat hyvin erilaiset. Kun **Mussolini** ja **Hitler** nauttivat Euroopassa suuresta kansansuosioista, alettiin Turkissa toteuttaa uudistuksia, joiden vaikutukset ulottuvat tähän päivään. Ataturkin edistyksen askeleet toteutettiin osittain “kansan vastustuksesta huolimatta

kansan hyväksi”. Yhtenä suurimmista esimerkeistä voidaan mainita sekularisoituminen. Ataturk halusi siirtää ylimmän vallan Jumalalta, jota siis sulttaani ja kalifi edustivat, maalliselle hallitsijalle. Hän halusi tavallaan saada Turkin kansan toimimaan omaa Jumalaansa vastaan. Myös pyhien kirjoitusmerkkien hylkääminen ja niiden korvaaminen latinalaisilla kirjoitusmerkeillä oli suuri uudistus, jonka merkitys ulottuu kiistatta tähän päivään. Sharia korvattiin Italian ja Sveitsin lainsäädäntöjen pohjalta luodulla uudella lailla ja naisista tehtiin tasavertaisia lain edessä. Lisäksi koulutuksen tasoa parannettiin ja uskonnollisia kouluja vähennettiin. Tärkeimpänä Ataturkin uudistuksista voidaan jossain mielessä pitää käsitteen “Turkin kansalainen” syntyä, sillä aikaisemmin kansalaiset olivat tunteneet itsensä pikemminkin alamaisiksi. Ataturk opetti Turkin kansan arvostamaan omaa

Arviolta 12 miljoonan asukkaan Istanbulissa Turkki vaikuttaa suurelta, mutta samalla länsimaiselta valtiolta

kulttuuriaan. Nykypäivänä tätä kulttuurin arvostusta pyritään jatkamaan Euroopassa, jossa suurimpana esteenä kapeakatseisuudelle ovat toimineet ennakoasenteet.

Mediassa suurin huomio on kiinnittynyt Turkin kohdalla usein naisten oikeuksiin. Ataturk kehoitti naisia kilpailemaan miesten rinnalla kaikissa ammateissa; myös huivin käytöstä kehoitettiin luopumaan. Naisten äänioikeus toteutettiin vuonna 1930. Mm. Ranska, Italia ja Belgia seurasivat yli kymmenen vuotta myöhemmin – ja Sveitsi vuonna 1971. Turkki on myös toinen islamilainen maa, jossa on ollut naispääministeri: 90-luvun puolivälissä maan pääministerinä toimi **Tansu Ciller**. Kuriositeettina todettakoon, että esimerkiksi Ranskassa on myös ollut vain yksi naispääministeri, joka tosin oli vallassa vain yhdeksän kuukautta. Naiskansanedustajia Turkissa on tällä hetkellä 31/550. Määrä on tosin ollut myös suurempi. Tästä voi ainakin vetää sen johtopäätöksen ettei naiskansanedustajaksi pääseminen ole mahdotonta, vaikka pohjoismaisen mittapuun mukaan määrä tuntuukin pieneltä.

Ataturkin yksi tavoite oli uudistusten pysyvyys, mitä varten luotiin kemalismin kuusi pilaria. Hän myös uskoi rauhaan – “kotimaassa rauha, maailmalla rauha” oli yksi hänen tavoitteistaan. Ironista kyllä, Euroopan yhteisö luotiin pari vuosikymmentä myöhemmin samojen rauhan tavoitteiden mukaisesti. Yhteistyö lännen kanssa huipentui Ataturkin seuraajien aikana vuonna 1952

Erikoistutkija Zeki Kutuk uskoo Turkin liittyvän EU:iin, mutta paljon on vielä otettava edistysaskelasia asian eteen.

Nato-jäsenyyteen ja samalla vuosikymmenellä Turkille myönnettiin vielä liitännäisjäsenyys EY:ssä. Tällä hetkellä Turkin talouden ongelmana pitkään vaikuttanut inflaatio on saatu kuriin (alle 20%:iin), ja talousnäkymät ovat paljon paremmat kuin ennen. Turkki on solminut lisäksi EU:n kanssa vuonna 1996 tullunionin.

Jos suurin kriteeri koskeekin kokoa

EU-jäsenyyteen ei tunnetusti liity mitään virallisia uskontoa tai kulttuuria koskevia ehtoja. Voiko EU-jäsenyyden esteenä toimia kuitenkin liian suuri koko? Turkki on suuri – edes kymmenen uuden tulevan EU-jäsenmaan pinta-alat yhteensä eivät riitä ylittämään Turkin pinta-alaa. Turkilla on kahdeksan rajanaapuria, joiden kanssa ongelmia ovat tuottaneet mm. kiistat vedestä ja kurdien kysymys. Eräiden huomioiden mukaan Turkkiä on aina taloudellisten nousukausien aikana uhannut jokin ulkoa tullut turvallisuusuhka, jonka seurauksena maan talouskasvu on pysähtynyt. Tämänkaltaisten faktojen valossa voi aina spekuloida, mutta yksityiskohtana havainto on kuitenkin mielenkiintoinen.

Turkin asukasluku on 68 miljoonaa. Maan väkiluvun on arvioitu vuonna 2025 saavuttavan 91 miljoonaan rajan. **Romano Prodi** onkin osuvasti todennut, ettei Turkin EU-jäsenyyden esteenä olekaan erilaisuus vaan koko. Turkin jäsenyydestä kuitenkin puhutaan ja myös Turkissa keskustellaan EU-jäsenyyden edellytettävistä muutoksista. Viimeistään joulukuun Eurooppa-neuvostossa nähdään onko Turkki täyttänyt vuonna 1993 määritellyt ns. Kööpenhaminan poliittiset kriteerit. Mikäli näin on tapahtunut, pitäisi Euroopan Unionin aloittaa viipymättä liittymisneuvottelut Turkin kanssa. Tähän mennessä Eurooppa-neuvosto on antanut Turkille ruusuja mm. uusien lakipakettien hyväksymisestä ja niiden täytäntöönpanotoimenpiteistä.

Risuja on tullut mm. ihmisoikeus- ja vähemmistöjen oikeusasioista; Kööpenhaminan poliittisten kriteerien mukaan unionin jäsenyys edellyttää, että jäsenyyttä hakeva maa on pystynyt luomaan “vakaat instituutiot, jotka takaavat demokratian, oikeusvaltion periaatteen, ihmisoikeuksien ja vähemmistöjen suojelun ja kunnioittamisen.” Tässä vaiheessa on hyvä miettiä täyttävätkö nykyiset EU-maat edellä mainitut kriteerit. Esimerkiksi Suomessa ja muissakin EU-maissa voidaan katsoa olevan mielipidevankeja, mikäli aseista kieltäytyjät otetaan mukaan. Suurin este Turkille saattaa sittenkin olla koko. Tulevaisuus näyttää tuleeko Aasian länsimaisimmasta valtiosta sittenkään Euroopan itäisin valtio.

Kiitokset Turun yliopiston poliittisen historian laitoksen erikoistutkijalle Zeki Kutukille, jota haastattelin tätä artikkelia varten.

VAIHTOON TURKKIIN?!

Erasmus-vaihdon voi tehdä myös Turkissa. Esimerkiksi Turun yliopistossa on tänä keväänä yhdeksän turkkilaista erasmus-vaihtaria. Lisätietoja heidän yliopistosta ja sen opetustarjonnasta löydät täältä: <http://www.bilkent.edu.tr/>. Katso ja ylläty positiivisesti!

Lisätietoja Ataturkistä:

<http://ataturk.turkiye.org/>

Junassa

Tytti Seppänen

Linja-autossa on tunnelmaa, sanotaan. Junassakin sitä on, mutta se on helvetin paska. Istut kuusi tuntia paikallasi, luet tai yrität tehdä jotain muuta hyödyllistä, koska muuten aikasi valuu hukkaan ja sekin kivuliaan hitaasti.

Pendolino, tuo jumalan lahja Helsingin ja Tampereen väliä matkustavalle, ei tuo suurta muutosta matkan kestoon matkustettaessa pois Turusta. Kaikki muu on kaukana, paitsi Salo ja kaikki on tehty niin s..... mutkikkaaksi 1900-luvulla. No onneksi päivän Helsingin Sanomat helpottaa sen ensimmäiset 50 minuuttia, jos lukee myös taloussivut. Iltapäivällä tilanne on pahempi, koska Ilta Lehdessä menee 10 minuuttia ja sekin vain jos lukee läpi illan ohjelmatiedot.

Oulusta Helsinkiin Pendoliinolla pääse tasan kuudessa tunnissa. Juna pysähtyy Ylivieskassa, Kokkolassa ja Seinäjoella. Jumalan hylkäämistä paikoista nousee kyytiin miehiä ja jokunen nainen, joilla on päällään maastopuvut ja päissään karvalakit. Niiden jutut käsittelee jotain Pasia, pattereita sekä poteroa. Tulisi se kärry, mistä saa niitä korvanappeja ja kahvin, johon menee puolet opintotuesta.

VR:n nettisivut on nykyään ihan hyvät. Niistä voi katsoa aikatauluja ja varata jopa lipun etukäteen. Tekniikka kehittyy, mutta ei niin paljon, että vaunuissa olevista monitoreista voisi näyttää jotain. Inter Cityssä näkyy sentään kellon aika ja junan vauhti. Näkyisi vaikka joku elokuva. Voisin katsoa vaikka nauhoitettuja Onnenpyöriä kun vaan olisi jotain, mitä katsoa.

Kello 20.40 ja matka on vasta puolessavälissä. Seuraavana Tampere ja minä hihkun onnesta. Matkailu avartaa, junailu ei. En taida olla mikään Intter Railin suuri ystävä. Niin ja tässä vaiheessa pimeni myös sähköt junasta ja minun kannettavasta. Onneksi mister Microsoft oli tarpeeksi fiksu ja tallensi kirjoitustani automaattisesti. Varusmiehet halusivat käydä Ilmajoella tarkastamassa hampaattensa kunnon. Mua ei kiinnosta.

Oma naama heijastuu junan ikkunasta koko matkan ajan. Se on aivan punainen. Olen ahdistunut; vielä tunti ennen kuin pääsen vaihtamaan junaa. Tampereelta Turkuun kuljetaankin pikajunalla. En ole koskaan ymmärtänyt sitäkään logiikkaa. Pikajunahan on kaikista hitain ja pysähtyy kaikilla pysäkeillä, jopa

Loimaalla ja Humppilassa. Niin ja tietty Vaalassa kunhan on ensin matkustanut Turusta yli kahdeksan tuntia kohti pohjoista. Se juna menee muuten Tampereen, Jyväskylän, Kuopion ja Kajaanin kautta. Makuuvaunumatkustaminen on sillä välillä melkein ainut vaihtoehto. Paitsi sekin maksaa 10 euroa ja makuuvaunuun voi sattua kaveriksi vaikka biologian opiskelija, jolla on kylälaukussa Kiirunan ulosteita.

Varusmiehet ärsyttää, niillä on tyhmiä juttuja naisista. Kai pitäisi yrittää ymmärtää kun ne on kerran olleet justinsa lomalla. En mää kyllä silti haluaisi tietää onko ne saanu vai ei. Kuu on ihan sirppinä ja aivan taivaanrannassa. Viiltävän hetken on hyvä olla. Miten se nyt menikään "Kuu valehtelee", sanoi Äiti. Kun se väittää, että se Kasvaa niin se ei kasvakaan vaan pienenee. Minä en ole koskaan tajunnu sitä muistisääntöä. No ehkä mun ei tarvitsekaan.

Nyt meni toisen kerran pimeäksi kone ja taidan mennä minäkin Tampere-Turku matkalla. Pikajunan penkeillä on paras nukkua ja matkakin menee nopeammin. Juna keinuu kivasti, se tuntuu mukavalta...

" Pikajunahan on kaikista hitain ja pysähtyy kaikilla pysäkeillä, jopa Loimaalla ja Humppilassa."

LASKIAINEN 2004 KUVINA

Miss Anki A.

Adressi

Erään lauantain iltana Anki A totesi vastustavansa opetusministeriön virkamiestyöryhmän ja selvitysmiehen esityksiä opintoajan ja opintojen laajuuden rajaamisesta sekä opintotukikuukausien vähentämisestä. Niinpä kävin allekirjoittamassa SYL:n adressin, kun allekirjoittaneita oli 20 908. Adressin avauksesta oli kulunut kaksi päivää, 6 tuntia ja 33 minuuttia. Oli ilmiselvää, että viimeistään nyt kansalaisen on taisteltava. Aika loppuu!

Tähän asti Anki oli vain lukenut lehtiä ja kiristellyt hampaitaan. Perkele! Mutta sisimmässäni tiesin, että minähän pääsen pälkähästä. Ei ne ehdi mitään toteuttaa ennen kuin tämä neito saa paperit ulos. Nyt saa henki jo väistyä, toveri jäädä. Toverin jättäminen on toimivin tapa selvittää vaikeista ajoista. On paras heittää ihmiset ulos huolimatta siitä, kuinka monta vuotta he ovat antaneet elämästään työlleen. Kunhan omat pakarat säästyvät ja osakkaat eivät suutu. Mutta juuri kun luulin muuttuvani demariksi, löysin sivuilta jotakin mielenkiintoista:

Siellä on mahdollista tarkastella vetoomuksen allekirjoittaneita, kotipaikkakuntia ja titteleitä. Anki juuttui tunniksi selaamaan nimiä. En voinut vastustaa 20 000 henkilöä edessäni. Parasta sivussa on, että nimiä saa myös hakea. Etsin kaikki kaverini läpi. Sain paheksua niitä, joiden kohdalla tuli huti. Mahtavaa, välinpitämättömiä ihmisiä!

Opintoaikakeskustelussa kiinnostavinta on ollut seurata opetusministeriä. Miksi hän näyttää lehtikuvissa välillä 23-vuotiaalta tyttökerhoa vetävältä pellavapäältä, välillä ikäistään kymmenen vuotta vanhemmalta sosiaalihuollon luukulla päivystävältä tädiltä? Kun Tuula tulee maaliskuussa käymään, haluan ensisijaisesti nähdä, onko se niin täti.

WALPO YLPEÄNÄ ESITTÄÄ, VUODEN LUONTOKUVA:

Hetkeni Kiinalaisen korkeakulttuurin huipulla

Hanna Koskenranta

Kiinassa television tarjonta on heikko. Se koostuu lähinnä kieliohjelmista, japanilaisten toisen maailmansodan hirmutöiden esittelystä tai kermaisista saippuaoperoista. Juoni on usein upotettu joko Kiinan historian kultakauten eli tang - dynastian aikaan tai jos kyseessä on nykyaikainen "saippis" niin rakkaus roihuua armeijassa. Itse pääsin tutustumaan televisiomaailmaan viime joulukuussa *My heart will fly*-nimisen saippuaopperan kuvauksissa.

Seuraavassa kokemuksistani.

"Pahat ranskalaiset, periksi antamattomat kiinalaiset"

Sarjan päähenkilöt koostuvat viidestä armeijan naispuolisesta laskuvarjohyppääjästä. Osallistuin jaksojen 18-20 tekoon, jossa sankarittaret kilpailevat armeijan kansainvälisissä laskuvarjohyppykisoissa. Vastassaan kiinattarilla on ranskalaisten joukkue, jonka jäsenet kaikin tavoin yrittävät tuhota kiinalaisten mahdollisuudet. Mutta katsojien onneksi sarjan johtohahmo "Xiao Mei" pystyy hyppäämään ratkaisevan hypyn murtuneella jalallaan ja tämän urheuden ansiosta kiinalaiset voittavat jälleen. Lisämausteen juoneen tuo pakollinen rakkaustarina Xiao Mein ja miespuolisen ranskalaishyppääjän välillä. Niin ja tietenkin draamaa luotiin vielä kiinalaisjoukkueen valmentajan syöpään sairastumisella. Kaikki tämä kolmessa jaksossa ja viidessä päivässä!

"Kaikki länsimaalaiset näyttävät samalta"

Jos sarjan juoni vaikutti jo tarpeeksi vakuuttavalta, niin lisää oli tulossa. Sarja nimittäin vilisee virheitä. Koska suurin osa ulkomaalaisista "näyttelijöistä" oli vain ohikulkumatkalla, koostui esimerkiksi meidän ranskalaisten joukkue joka päivä eri henkilöistä. Yritimme vihjata aiheesta, mutta ohjaaja viittasi kintaalla ja sanoi: Kaikki te isonenäiset näyttätte kuitenkin samalta. Viimeisenä päivänä ilmeisesti kiinalaiset ja länsimaalaisetkin alkoivat muistuttaa toisiaan, sillä yhtä ranskalaista hyppääjää tuurasi kiinalainen nainen. Länsimaalaisten vähyiden vuoksi monilla meistä oli useita rooleja. Minä esimerkiksi esitin ranskalaisen lisäksi amerikkalaista ja japanilaista. Eräs kaverini puolestaan oli amerikkalaisen upseerin, kilpailujen tuomarin, terveydenhoitajan ja laskuvarjohyppääjän roolissa. Melko hyvä suoritus ensikertalaiselta. Roolijaon ja tarinankulun epäloogisuuksien lisäksi huvittuneisuutta synnytti niin kirjoitusvirheet kuin väärät liputkin. Esimerkiksi Kenian lippu löytyi Brasilian kyltin yläpuolelta ja championship oli väärin kirjoitettu kaikissa kilpailun mainoksissa ja lipuissa.

Taivaalle tuijottelua

Kuvauksissa päivät kuluivat lähinnä odotellessa. Viimeisenä kuvauspäivänä saimme odottaa lukitussa bussissa reilut kuusi tuntia. Ulos emme päässeet, koska olimme sotilasalueella ja ties vaikka joku meistä olisi ollut vakooja. Muut päivät kuluivat aurinkoa ottaen ja kiinankielisten kirosanojen opettellessa tulkkimme kanssa. Välillä toki taitojamme tarvittiin ja tuijotimme taivaalle joko yllättyneinä, surullisina tai pettyneinä Reebekin ja Speidon verryttelyasuissa. Huippuhetkiä olivat oikea laskuvarjo selässä helikopteriin kävelyt ja maassa olevasta helikopterista hypyt maahan. Onnekkaimmat meistä saivat vuorosanoja, toisin sanoen he saivat toistaa fraasia: Good luck Chinese girl.

Kuvauksissa meille päivittäin luvattiin, että jos saavumme seuraavana päivänä kuvauspaikalle niin varmasti pääsisimme helikopteriin kyytiin. Odotan yhä tuota lentoa. Tyhjästä lupauksista huolimatta suunnitelmieni on osallistua ensi kuussa uuden televisiosarjan kuvauksiin lähellä Myanmarin rajaa. Voisin kai sanoa, että olen joutunut kiinalaisen saippuakärpäsän puremaksi.

Siunattu, kirottu

AKATEEMINEN VAPAAUS

Mira Ojalehto

Turun yliopiston Varsinaissuomalaisen Osakunnan ja P-klubin yhteistyössä järjestämä keskustelutilaisuus aiheesta *Akateeminen vapaus* keräsi opiskelijat kuulolle, mutta puhutti lähinnä professoreita. Professoriemme **Timo Soikkasen** ja **Matti Wibergin** lisäksi paneelissa keskustelivat kanslianeuvos **Arno Leino** ja opintopäällikkö **Raija Roslakka** sekä opiskelijoita edustaneet **Otto Haaki** ja **Marko Pihl**. TVO:n **Kimmo Makkonen** toimi paneelikeskustelun puheenjohtajana.

Mitä akateeminen vapaus tarkoittaa? Arno Leino tyhjensi pajatson heti alkuun kattavalla määrittelyllään saaden muut panelistit nyökyttelemään. Akateemisen vapauden määritelmä sisältää Leinon mukaan sekä puheen- ja ajattelunvapauden että opetuksen ja opiskelun vapauden, yliopistojen autonomista asemaa unohtamatta. Matti Wiberg lähti iskemään uutta kipinää keskusteluun radikaalimmin. ”Opettajat eivät ole yliopistossa opiskelijoita varten, eivätkä opiskelijat opettajia varten, vaan molemmat ovat täällä tutkimusta varten”, kuului Wibergin teesi.

Raija Roslakka löysi akateemisen vapauden vastakohtan: se on ammattikorkeakoulu. Koulumainen ohjaus kasvattaa vain avuttomuuteen, kun taas yliopiston tehtävä on kouluttaa itsenäiseen ajatteluun ja omatoimisuuteen. Roslakan mukaan juuri yliopisto-opiskelun vapaus synnyttää opiskelijoissa ahdistusta, jota käydään hänenkin vastaanotollaan purkamassa. Wiberg kuittasi opiskelijan ahdistuksen tokaisullaan:

Keskustelijat saman pöydän ääressä. Vasemmalta Makkonen, Leino, Haaki, Wiberg, Roslakka, Soikkanen ja Pihl.

”Jos opiskelija tulee työhuoneeseeni ja kysyy mitä hänen pitäisi tehdä, on parasta vastata, että ala heittää!” Hänestä on parasta ensin keskittyä opiskelemaan, valmistua aikanaan ja murehtia sitten vasta työllistymistään.

Timo Soikkanen lähti liikkeelle vertaamalla yliopistoa muihin valtion instituutioihin. Hänen mukaansa yliopiston erottaa esimerkiksi puolustusvoimista se, että ”täällä argumentti voittaa auktoriteetin”. Yliopistomaailmassa fikset ajatukset saavat arvostusta, vaikka ne toisi julki tavallinen riviopiskelija. Kampus ja kasarmi kuuluvat toki eri kategorioihin, mutta Soikkasen mukaan juuri se on akateemista vapautta, että yliopistossa annetaan mahdollisuus kyseenalaistamiseen.

Nykyopiskelijoita moitittiin uusavuttomuudesta ja kykenemättömyydestä itsenäiseen työhön. Toisaalta Roslakka ja Wiberg puolustivat nykyopiskelijoiden monipuolista tietotaitoa, josta vanhemmat sukupolvet voivat vain olla kateellisia. Akateemisen vapauden toteutuminen on kuitenkin panelistien mukaan kyseenalaista nykyisessä järjestelmässä, jossa ohjataan gradun- tai väitöskenteossa alusta loppuun saakka kädestä pitäen. Soikkanen kysyikin: ”Mitä itsenäistä tehdyssä työssä kaiken ohjauksen jälkeen enää lopulta on?”

Myös virkamiehistö sai kritiikkiä niin Soikkaselta kuin Leinoltakin. Soikkanen jatkoi vertailuaan kertoen, miten Mannerheim kyllä tiesi Mikkelin päämajassaan kuinka sotaa käytiin rintamalla, mutta yliopistonmäen konttoreissa ei ole hajuakaan siitä, miten tutkimusta tehdään. Byrokratia on tieteen tekemisen esteenä, vaikka yliopiston hallinnon tehtävä on juuri tutkimuksen tukeminen. Muina esteinä akateemisen vapauden toteutumiselle panelistit näkivät apurahojen lyhyiden, putkitutkimusten uhan, suurten massojen yliopistokoulutuksen ja tutkijapiirien koulukuntaisuuden. Suuriin muutoksiin ei kukaan keskustelijoista kuitenkaan ryhtyisi.

Akateemiseen vapauteen usein liitetty käsite *luova joutilaisuus* oli kuulemma paneelin professoreille tuttua myös käytännössä. Wiberg jyrähti, ettei tulosta synny ilman joutilaisuutta. Hyvässä virassa kun voi esimerkiksi

lukea päivän lehdet rauhassa. Soikkanen taas viittasi 60-lukuun ja Hämeen portin koulukuntaan, tuohon kultaiseen aikaan jolloin kaljatuopin ääressä käytiin hedelmällisimmät keskustelut. Hyväksi koetut virvokkeet maistuivat myös paneelissa ja saattaa olla, että keskustelu olisi päässyt todellisiin oikeuksiinsa vasta jatkoajalla.

Niukkasanaiseksi jääneistä opiskelijapanelisteista

Marko Pihl antoi akateemiselle vapaudelle julkaisun arvoisen määritelmän: "Akateeminen vapaus on kuin pääsykoe. Sitä täytyy oppia hallitsemaan valmistuakseen yliopistosta." Vapaus on juuri se, mikä tekee yliopistosta yliopiston. Ikuisuusopiskelijalle vapaus on kuitenkin usein kirosana, kun tutkinto paisuu yli äyräiden, eikä valmistumisesta ole tietoaakaan. Vapaus kulkee käsikkäin vastuun kanssa myös akateemisessa elämässä.

Keskustelun aihe sai professori Wiberginkin mietteliääksi.

KOLLEGAT ESITTÄYTYVÄT:

ILTAKOULU ry

Teksti: **Kati Hermunen**, Anti-lehden päätoimittaja

Iltakoulu ry. on yli 30 vuotta vanha ainejärjestö, jonka jäseniä ovat Tampereen yliopiston valtio-opin ja kansainvälisen politiikan opiskelijat. Ainejärjestö on ehkä kuiva sana kuvaamaan tiivistä yhteisöämme, jonka toiminta on aktiivista melkein pä ympäri vuoden. Yksitoistahenkistä hallitusta luotsaa punakka Iltakoulun lähettiläs, **Juho-Matti Paavola**, jonka tapaa varmimmin Tampereen rautatieaseman kuppilassa, Semaforissa. Hallitus organisoii ja koordinoii iltakoululaisten yhteisen toiminnan niin yksin kuin yhdessä kollegojen kanssa sekä huolehtii kukkaron nyörien kireydestä. Toimihenkilöitä on kolme. Nämä toimivat tietohallinnon, Politeia-järjestön ja Anti-lehden aloilla.

Yhteiset riennot pyörivät pääasiallisesti kaiken muotoisten ja kokoisten juhlien ympärillä, joissa juomia

ei säästellä. Bileparhaimmista kuuluvat niin sikasitsit kuin vuosijuhlatkin, joissa viime syksynä puhujanpöntössä piipahti **Rosa Meriläinen**. Mielenkiintoa fuksivuoteen ovat lisänneet keskustelutilaisuudet ja politiikan tutkimuksen päivät, jotka ovat tarjonneet ravitsemusta politologien sieluille. Ruumistakaan ei sovi unohtaa. Liikuntavastaava **Anne Kauranen** on ahkerasti yrittänyt saada meitä avantouinnille tai pulkkamäkeen vaihtelevalla menestyksellä. Laiskistumaan ei pääse myöskään kotona, sillä janoisia ystäviä on Iltakoulun toiminnan mukana tullut laittoman paljon. Tampereen pubit vievät vapaa-ajasta jättiläismäisen sektorin.

Kaikin puolin, ex-puheenjohtajamme **Mikko Puputin** sanoja lainaten, "Iltakoulu ei ole mikään yhden illan juttu, vaan koko elämän kestävä kokemus."

Neuvoa-antava kansanäänestys

Keskustelu neuvoa-antavan kansanäänestyksen tarpeellisuudesta elää suomalaisessa poliittisessa keskustelussa. Kansanäänestys on maassamme järjestetty kahdesti: kieltolain kumoamisesta ja jäsenyydestä Euroopan unionissa.

Varsinaisesta lainsäädännöstä on päätetty kansanäänestysten jälkeen eduskunnassa. Neuvoa-antavan kansanäänestyksen katsotaan sitovan moraalisesti kansanedustajia. Kuitenkin syksyllä 1994 lähes neljännes (45) kansanedustajista äänesti kansan enemmistön tahdon vastaisesti.

Neuvoa-antavasta kansanäänestyksestä säädetään perustuslain 53 §:ssä. Siinä todetaan lakonisesti, että neuvoa-antavan kansanäänestyksen järjestämisestä päätetään lailla.

Kansanäänestyksen välttämättömyys, mahdollisuus tai epätoivottavuus on noussut esiin keskusteltaessa Suomen mahdollisesta jäsenyydestä NATO:ssa. HS:n mielipidetiedustelussa enemmistö haastatelluista piti tarpeellisenä kansanäänestyksen järjestämisestä mahdollisesta jäsenyydestä.

Ottamatta kantaa Suomen jäsenyyteen NATO:ssa tai kansanäänestyksen tarpeellisuudesta, lienee paikallaan käydä läpi prosessi, joka voisi johtaa kansanäänestyksen järjestämiseen. Lopputuloksen kannalta on keskeistä, päätettävän asian lisäksi, millaisissa olosuhteissa kansanäänestys järjestettäisiin.

Prosessin alussa tasavallan presidentti ja hallitus päättäisivät, että Suomen turvallisuuden edistämiseksi maamme pitäisi liittyä NATO:on. Tämän jälkeen hallitus antaisi neuvottelujen aloittamista koskevan tiedonannon eduskunnalle. Hallitus voisi jo tässä vaiheessa poliittisesti sitoutua kansanäänestyksen järjestämiseen neuvottelutuloksesta.

Eduskunta käsitelisi tiedonannon ja antaisi hallitukselle valtuudet neuvottelujen aloittamiseen NATO:n kanssa. Epätodennäköinen vaihtoehto olisi, että eduskunta ei valtuutusta antaisi.

Neuvottelut NATO:n kanssa alkaisivat. Tasavallan presidentti ja hallitus käsitelisivät neuvottelutilannetta säännöllisesti yhteiskokouksissaan. Vastaavasti hallitus informoisi eduskunnan valiokuntia ja tarpeen vaatiessa koko eduskuntaa neuvottelujen etenemisestä.

Kun neuvottelut olisi saatu päätökseen, TP ja hallitus esittäisivät eduskunnalle neuvottelutuloksen hyväksymistä ja Suomen liittymistä liittokuntaan.

Eduskunnan saisi hallituksen esityksen jäsenyysneuvottelujen tuloksesta ja käsitelisi esityksen täysistunnossa ja valiokunnissa.

Ennen eduskunnan lopullista päätöstä järjestettäisiin neuvoa-antava kansanäänestys, josta säädettäisiin hallituksen esityksen tai kansanedustajan aloitteen pohjalta.

Kansanäänestys suoritettaisiin kun neuvottelut olisi eduskunnan valtuuden mukaisesti käyty valmiiksi. Kansanäänestystä ei voisi järjestää aiemmin, koska kaikki jäsenyyteen liittyvät asiat eivät olisi selvillä ennen neuvottelujen loppuunsaattamista. Tasavallan presidentti ja hallitus suosittelisivat neuvottelutuloksen hyväksymistä. Eduskunta tekisi lopullisen päätöksen neuvoa-antavan kansanäänestyksen jälkeen.

Kuten aiemmin totesin tämä ei ole kannanotto suuntaan tai toiseen. Tarkoitus on vain valaista minkälaisissa olosuhteissa mahdollisia kansanäänestyksiä järjestettäisiin.

Kirjoittaja toimii tasavallan presidentin ulkopoliittisena neuvoantajana. Hän valmistui Turun yliopistosta 1987 pääaineenaan valtio-oppi. Kansainvälisestä politiikasta hän on suorittanut 1,5 opintoviikon peruskurssin.

Terveys & kauneus = hyvinvointi?

Kaisa Rontu

Eivät tienneet paljonkaan hygieniasta naiset 1600-luvulla. Terveys ei ollut tärkeää, vaan se, mikä näkyi ulospäin. Ei ollut tavatonta ihailla markiisitarta, vaikka hänen hipiänsä oli liasta harmaa ja hiuksissa vilisi syöpäläisiä; olihan hänellä upea puku ja sitäkin upeampi metrin korkuinen kampa.

Nykyajan ihmiselle tuntuu kuvottavalta ajatus olla pesemättä itseään viikkoon. Huokaistaamme siis helpotuksesta, että kauneuskäsitykset muuttuvat ja maailma edistyy.

Nykyään kauneus ei ole vain sitä mikä näkyy ulospäin, vaan siihen liitetään myös erottamattomana osana puhtaus, terveys ja hyvinvointi. Tämä selittää myös sen, miksi ylimääräiset kilot eivät kuulu kauniin nykynaisen varustukseen; se ei yksinkertaisesti ole terveellistä! Liikalihavuus aiheuttaa liikaa riskejä sairastua sydän- ja verisuonitauteihin, aikuistyyppin diabetekseen, verenpainetauteihin tai saada nivelrikko. Myöskään epähygieenisuus ei ole mielestämme kaunista, sillä likaisuus edistää erilaisten tautien leviämistä. Ennen likaisuudesta ei välitetty, sillä puhtaus ei kuulunut kauneuteen, vaan sen määrittivät muut tekijät. Nykyään puhtaus sen sijaan on tärkeä osa kaunista ihmistä.

Mistä olemme muodostaneet mielikuvan, jonka mukaan terveet ihmiset ovat kauniita ja kauniit terveitä? Syitä löytyy varmasti monia. Tieteiden – etenkin lääketieteen – edistys, joiden nimeen teollisuusmaissa edelleen vannoutuneesti vannotaan, on varmaan omiaan luomaan ja ylläpitämään terveellistä kauneuskäsitystä. Terveys vähentää tauteja ja kuolleisuutta, ehkä terveyttä halutaan korostaa, koska se luo eroa kehitysmaihin. Myös nykyajan musertava individualismi on varmasti osaltaan luonut käsitystä terveen ihmisen kauneudesta: jokainen haluaa toki estää taudit, huolehtia itsestään ja olla kaunis.

Terveys on aina hyväksi ihmiselle, saahan hän sen avulla pidemmän elämän, hyvinvoinnin ja onnen. Kuitenkin, liittoutuessaan kauneuden kanssa voi terveydestäkin tulla epäterveellistä. Mallin mittoihin haluavista naisista saattaa tulla syömishäiriöpotilaita tai hampaat irvessä liikuntaa suorittavia henkisesti epävakaita, onnettomia raatoja. Puhtauskin on saanut

jo hulluuden mittoja: jotkut käyvät esimerkiksi suihkussa useita kertoja päivässä ja aiheuttavat ihotautilääkäreille harmaita hiuksia. Ihoa hangataan terveyden nimissä ihotaudinkin uhalla.

Vaikka terveyttä korostetaankin, niin voivatko ihmiset sittenkään paremmin? On toki eri asia olla terve ja olla onnellinen. Nykyään tähdennetään näiden kahden yhteyttä ja toki ne useimmiten muodostavatkin onnistuneen liiton. On kuitenkin myös sairaita onnellisia ja terveitä onnettomia ihmisiä. Tämä pitäisi muistaa, eikä vain tarjota väärää mielikuvaa terveyden, kauneuden ja onnellisuuden onnistuneesta liitosta. Sillä kuinka käy, kun terveeksi ja yhteiskuntakelpoiseksi itsensä laihduttanut neiti saakin huomata, ettei sitä unelmatyöpaikkaa sittenkään kuulu tai unelmien prinssiä näy?

Ihmiset ovat aina tehneet kauneuden eteen kaikenlaista hullua. Ennen käytettiin kuristavaa korsettia, joka painoi alemmat kylkiluut sisään, nykyään imetään rasvaa, täytetään huulia ja muutetaan ihonväriä plastiikkakirurgian avulla. Kaikki tällainen mielettömyys vain siksi, että näytettäisiin terveeltä ja nuorelta – siis kauniilta. Todellakin, terveys kauneushanteen pohjana ei takaa hyvinvointia, vaan sen määrittävät muut tekijät.

Saa nähdä, kuinka kauan yhteiskunta jaksaa jumpata ja pitää terveellistä kauneuskäsitystä yllä. Pientä muutosta on jo ehkä näkyvissä: nykymuoti kaikessa niukkuudessaan ei nimittäin ole kovin terveellistä. Kauneuskäsitykset ovat toki ennenkin muuttuneet, ehkä uudeksi kauneusteemaksi voisi nousta hyvinvointi ja lihavuudesta tulisi jälleen kaunista. Onhan ihannenaishella jo suuret rinnat ja peppu, missä siis pelastusrenkas viipyy?

Stahanovista mr. W:hun

Sini Terävä

1900-luku todisti raakoja sotia, kuumentuneita tunteita, hyttävää ilmapiiiriä, ajatuksia omasta ylivoimaisuudesta ja toisten alistamisesta sekä ideologioilla mässäilyä. Milloin vihollinen löytyi idästä, milloin Keski-Euroopasta, milloin taas Atlantin takaa, mutta jokin paha valtakunta maailmassa aina oli. Niin paha, että oli syytä epäillä sen inhimillisyyttä. Eikö vihollinen ole niin raaka ja petollinen, että oikeastaan sen asukkaita ei kannata edes kutsua ihmisiksi? Emmekö me, hyvät ihmiset, eroakin täysin moisista raakalaisista? Nämä ajatukset lienevät seikkailleen melko samanlaisina niin **Hitlerin**, **Stalinin** kuin useiden Yhdysvaltain presidenttienkin mielissä. Haluttiin tehdä ero Oikeiden Ihmisten ja muiden välillä. Jos et ole puolellamme, olet meitä vastaan.

Näissä eri valtakunnissa ja ideologioissa, joita ne edustivat – tai USA:n tapauksessa edustavat –, on toki paljon eroja ja poikkeavuuksia toisiinsa nähden, mutta ainakin yhdessä asiassa ne ja niin monet muutkin maailman maat, jos eivät jopa kaikki, ovat yhteneväisiä. Tuo asia on mieskäsitys. Niin Hitlerin Saksa kuin Neuvostoliittokin julistivat luoneensa uuden ihmisen, lähinnä kuitenkin uuden miehen. Loppujen lopuksi nuo ihmiset tuntuvat kovin tutuilta ja samankaltaisilta.

Natsien ihmiskäsitys perustui suurilta osin **Friedrich Nietzschin** ajatteluun. Sen pohjana on ajatus yli-ihmiseksi kehittymisestä. Tämä yli-ihminen nousee muiden, orjien joukosta, ja on valmis hallitsemaan maailmaa. Ihmisen suurin halu on halu valtaan, mikä aiheuttaa valmiuden alistaa muut, alemmat ihmiset. Nietzschin yli-ihminen on kova kuin kivi, lujatahtoinen ja voittamaton. Ja luonnollisestikin hän on mies. Kukapa voisi ajatella naisen yltävän moiseen, kun tuntee Nietzschin kuuluisat lausahdukset naisesta ja ruuskasta? Hitlerin Saksassakin naisen tärkein rooli oli synnyttää, kasvattaa lapset ja täyttää täydelleen vanha, jopa pyhänä pidetty äitimyytti.

Neuvostoliiton uusi ihminen oli myös kova. Kova työntekijä, uskollinen puolueelleen ja valmis taistelemaan sen puolesta. Uusi neuvostoihminen oli valmis valloittamaan maailman ja saattamaan sen siihen uskottuun onnelaan, jonka piti vielä jonain päivänä koittaa. Haaveissa ja juhlapuheissa neuvostojen maailma oli toki tasa-arvoinen, mutta todellisuudessa mies hallitsi. Mies nostettiin esikuvaksi ja palvonnan kohteeksi. **Stahanov**, tuo uuden neuvostoihmisen perikuva, oli vahva, ahkera ja ylittämätön työläinen. Ja mies, totta kai.

Kuinka sitten ”vapaan maailman ja läntisen liberaalin demokratian kehdoissa”, Yhdysvalloissa? Siellähän mies vasta kova onkin. Vanhan etelän mies oli aina valmis puolustamaan naistaan, jonka rooli oli toimia lähinnä koristeena ja lasten synnyttäjänä. Uudisraivauksen aikana pallo oli miehellä ja villin lännen maailmassa miehen piti olla aina valmis tappamaan maansa ja naisensa puolesta. Suurkaupunkien slummeissa ei tietenkään pärjää, jos ei ole kova. Kyynärpäätaktiikka on kunniaa myös poliittisessa elämässä.

Kovuus tuntuu määrittelevän 1900-luvun suursotien osapuolten ajattelua. Eihän mies ole mikään mies, jos hän ei ole valmis tappamaan. Kun kaksi tällaista ajattelutapaa törmää, mitä muuta voi odottaa kuin sotaa? Sotaa, jossa kaikki nämä uudet upeat ihmiset haavoittuivat ja kaatuivat rinnakkain aivan samoin kuin edeltäjänsä ja seuraajansakin. Kuolematonta ihmistä ei ole vielä löytynyt, mutta kova täytyy olla.

Tuo samainen kovuus elää yhä, vaikka natsi-Saksa ja Neuvostoliitto ovat jo aikoja maanneet haudassa ja Yhdysvalloissakin ovet ovat auenneet naisille. Suomalaismies ei puhu eikä itke. Venäläismies juo pullon vodkaa päivässä ja alistaa vaimoaan. Latinalaisen Amerikan mies on yhä machokulttuurin vallassa, kukkoilee ja uskoo voivansa kohdella naista hyvinkin alistavasti ja sovinnistisesti. Yhdysvaltain presidentti on valmis sotimaan ”puolustaakseen maataan pahuudelta”. Suomalaisbändi Yö kiteyttää tämän laulussaan Laulu rakkaudelle sanoihin ”Ei ole mies eikä mikään joka ei lyö, joka tappelua ei aikaiseksi saa”. Sillä kova täytyy olla, eihän tämä maailma muuten pyörisi. Yhä vielä kuulee lausuntoja ”eihän sivarit ole edes miehiä” tai ”pojat on poikia, niitten kuuluu tapella ja hakata toisiaan”. Näinkö tosiaan?

Onko kovuus todellakin jokin arvo sinänsä? Mitä hyötyä siitä loppujen lopuksi on kenellekään ollut? On toki hyvä olla kova, jotta voi puolustaa muita, lähinnä vaimoaan, hyökkäyksiltä ja

“Eihän mies ole mikään mies, jos hän ei ole valmis tappamaan”

“Kun on kova, voi säilyttää julkisivunsa ja esittää, ettei mitään ongelmia ole”

ahdistelulta, mutta olisiko noita hyökkäyksiä tullut, jos muut miehet eivät olisi yhtä lailla olleet kovia? Kovuutta tarvitaan väistämättä maailman valloittamiseen, mutta miksi maailma pitää valloittaa ja miten se edes käytännössä on mahdollista? Kun on kova, voi säilyttää julkisivunsa ja esittää, ettei mitään ongelmia ole. Toki näin, mutta eikö olisi parempi käsitellä noita ongelmia muutenkin kuin vain tuoppiin tuijottamalla?

Suunta on onneksi oikea. Yhä useampi mies pystyy edes jossain suhteessa murtamaan kovuuden muurin – eikä kaikilla sitä muuria ole koskaan ollutkaan. Pohjoismaat ovat jopa tulleet jossain määrin kuuluisiksi pehmoisän käsitteen myötä, kun miehetkin ovat valmiita ja innokkaitakin hoitamaan lapsia ja jäämään isyyslomalle. Myös työelämässä painotetaan ns. pehmeitä arvoja, ja eiköhän puolustusvoimissakin puhuta vuorovaikutustaidoista.

Ehkä kovuuden tavoittelun voisi kokonaan unohtaa. Kun heikkoutta ja sen tunnustamista opitaan arvostamaan laajemmassakin mittakaavassa ja ajatukset yli-ihmisyydestä ja teräksenomaisesta kovuudesta unohdetaan, maailma lienee parempi paikka. Sitä ainakin minä olisin valmis kutsumaan edistykseksi.

**Tsekkaa
vapaat
asunnot tai
ilmoittaudu
asunnon-
hakijaksi
netissä!
Voit
pistäytyä
myös
toimistos-
samme!**

ovv.com

TURUSSA:
Hämeenkatu 14
Puh. (02) 233 8308

TURKU, HELSINKI, TAMPERE,
RAUMA, PORI, MIKKELI,
LAHTI, KUOPIO, JOENSUU,
JYVÄSKYLÄ, VAASA, OULU

**OPISELIJÖIDEN
VUOKRAVALITYS**
VALTAKUNNALLINEN

Yhteistyössä:
 Fortum

Kauhea kehitys

Katri Mäkinen

Kehitysmaa, kehitysmaapolitiikkaa, kehitys, kehittäminen, kehitysyhteistyö...Rakkaalla lapsella on monta harhaanjohtavaa nimeä.

Kehitys ei ole neutraali asia

Yhdysvaltain presidentti **Harry S. Trumanin** virkaanastujaispuhetta 40-luvun lopulta pidetään uudenlaisen kehityskäsitteen muotoilijana sekä erilaisen kehitysmaapolitiikan suunnannäyttäjänä. Puheessa käytettiin ensimmäistä kertaa satoja vuosia vanhaa käsitettä "kehitys" ennen käyttämättömässä merkityksessä: paremmuuden mittana. Tämän jälkeen kehitys miellettiin päämäärälliseksi sekä hallittavissa olevaksi projektiksi, kliimaksinaan länsimainen, kehittynyt yhteiskunta. Toisen maailmansodan jälkeen alkoi Euroopan uudelleenrakentaminen, jonka ansiosta kehityskäsite institutionalisoitui. Tätä kutsutaan developmentalisminä. Developmentalismen pohjan muodostaa interventionistinen näkemys siitä, kuinka kehitystä ei voi syntyä itsestään, vaan siihen tarvitaan aina ulkopuolinen kimmoke tai ohjaus. Developmentalistista maailmankatsomusta seuraten perustettiin tutkimuslaitoksia, yrityksiä sekä instituutioita suorittamaan pyhää kehityksen lähetystehtävää. Ja tässä olemme nyt: kehitysmaapolitiikkojen ja kehitysmaa-apurahojen maailmassa, melkein salakavalasti aivopestyinä.

Kun kehityksen käsitettä on sittemmin yritetty purkaa, on sille tutkimuspiireissä annettu kolme perusmerkitystä: 1) se on utopia/päämäärä/normatiivinen käsite, johon sisältyy ideologian kaltaisia perusoletuksia, 2) se on historiallinen käsite, jota voidaan arvottaa suhteessa muihin käsitteisiin, 3) se on tarkoituksellisen toiminnan lähde, intervention perustelu. Nykytutkimuksessa on yhdistetty kaikki kolme määritelmää yhdeksi isoksi: kehityksen katsotaan olevan yhtä hyvin osa länsimaista ideologiaa, jonka juuret ovat valistuksen historiallisissa arvoissa kuin myös olennainen osa lännen valta-asemaa. Kehitys on voittoisa sekä harhaanjohtavan neutraalin leiman hankkinut ideologiarakennelma, jonka vuoksi kaikkien maailman valtioiden odotetaan pyrkivän länsimaiden kaltaisiksi taloudelliselta ja perusideologiselta pohjaltaan.

Kehityksen mittarit määrittelevät kehitysmaan

Vanha konsti on ollut verrata eri kehitysasteita bruttokansan tuotteen (BKT) avulla. BKT kertoo kansantalouden tuottavuuden kasvun yhden valtion sisällä. Itse asiassa BKT symbolisoi 1700- ja 1800-lukujen teollistumista pienemmällä aikavälillä: teollistumista, tuotannon kasvua, pääoman kasvua. BKT ei täten onnistu mittaamaan niin sanottua piilotuotantoa, jota tapahtuu paljon varsinkin kehitysmaiden kotitalouksissa. Piilotuotantoa on mm. omiin tarpeisiin viljely tai se, kun äiti hoitaa lapsiaan kotona. Piilotuotanto on peruselämää, jonka avulla ihmiset saavat elantonsa hankittua, mutta se ei näy valtion tuloissa tai menoissa. Myös valuuttakurssien heilahtelut vääristävät bruttokansantuotetta.

BKT:n seuraksi on kehitetty toinen, paranneltu mitta nimeltään ihmiskehitysindeksi (HDI). Ihmiskehitysindeksissä on mukana kuolleisuus, lukutaito sekä koulunkäyntiin osallistuminen. HDI on askel parempaan suuntaan, se kertoo yhteiskunnista sekä niiden ongelmista eikä tyydy vertailemaan pelkkiä onttoja rahalukuja.

Demokratia ja avoin talous eivät seuraa toisiaan

Matkalla kehitykseen katsotaan olevan kaksi pääraidetta: valtion on oltava demokraattinen sekä sen talouden on oltava avoin. Avoin talous merkitsisi mm. sijoitusmarkkinoiden vapauttamista. Vapailla sijoitusmarkkinoilla pääoma saa liikkua vapaasti, valuutat kelluvat suhteessa toisiin valuuttoihin ja keskuspankki syrjäyttää valtion taloudellisenä toimijana. Kriitikoiden mukaan avoimen talouden parantava voima on vain länsimaiden omiin kokemuksiin perustuva oletus, joka ei välttämättä sovi ollenkaan kolmanteen maailmaan. Kehitysmaissa rahamarkkinoilla ei ole yhtä suurta roolia kuin länsimaissa, sillä rahaa ei yksinkertaisesti ole liikkeellä. Ihmiset elävät lähinnä omista maataloistaan ja vaihtokaupalla. Kehitysmailta puuttuu myös vaadittavaa taitoa ja tilastoja. Näin voidaan päätyä aivan päinvastaiseen tilanteeseen: deindustrialisaatioon, kun pienet yritykset kaatuvat

halvan lainan puutteessa sekä entistä huonompaan terveydenhuoltoon, kun valtion talous ei kannakaan niin vahvana kuin oletettiin. Useimmat vapaiden sijoitusmarkkinoiden mahdollistamat suorat investoinnit ovat lisäksi lyhytaikaisia, spekulatiivisia suosituksia, joiden tavoitteena on helppo ja nopea voitto. Tällaiset sijoitukset luovat epätasapainoisuutta jo alun alkaenkin hauraille markkinoille. Vaihtoehtoja WTO:n ja IMF:n hullunkuriselle "one size fits to all" -politiikalle ovat selektiivinen talouden liberalisointi sekä Tobinin vero.

Entä tavarakaupan entistä syvempi vapauttaminen? Voisiko se auttaa kehitysmaita kehittymään taloudellisesti? Tähän asti kehitysmailta vapaata kauppaa vaatineet länsimaat ovat onnistuneet itse suojaamaan melko hyvin oman kauppansa. Kauppaa ei myös käyda tasaisesti ja kaupankin alalla on sekä keskuksia että periferioita. Mitä tekevät väliinpatoajat? Vapautuvan kaupan myötä kilpailu kovenee ja yritysten määräsvalta kasvaa. Kilpailu ei ole ainoa ihmiselämän muoto, myös yhteistyö on olennaista yhteisöille, ellei jopa olennaisempaa.

Kehityksen vaatiminen on edelleen hyvin talouspainotteista, vaikka myös länsimaiden muihin ideologiaperintöihin vedotaan yhä enemmän.

Demokratian edistäminen onkin asetettu monen Maailmanpankin lainan ehdoksi. Ongelmana on vain se, että demokratiaa on äärimmäisen vaikea saavuttaa kehitysmaissa. Köyhien maiden yhteiskunnat eivät ole yhteiskuntia, sillä kansalaisilla ei ole välttämättä mitään yhteyksiä valtioon tai toisiinsa. Toisaalta aikoinaan on väitetty, että avoin talous luo demokratiaa ja toisinpäin. Tämän väitteen ovat todistaneet vääräksi neljä tiikeriä, joiden talous on vapaa, mutta kansalaisyhteiskunta ei.

Iso kysymys: voidaanko kehitys toistaa?

Tämä kysymys on ollut Trumanin jälkeen kaikkien huulilla, mutta siihen ei ole vielä kukaan löytänyt vastausta. Länsimaat eivät ole pystyneet pysäyttämään historiaa, kehitys ei ole kaikkialla saavuttanut vielä huippupistettään. Onneksi. Sillä nyt me viimein voimmekin pysähtyä kysymään: tarvitseeko kehitystä toistaa?

Aiheista enemmän esimerkiksi seuraavissa teoksissa:
Rodan, Garry: *Political Institutions in Industrializing Asia*
Allen&Thomas: *Poverty and Development Into the 21st Century*

SEMCON-ystävät ry:n ylläpitämä sairaala Nigeriassa. Kuvan lähde <http://koti.phnet.fi/inke/semcon/kuvat/22.htm>

KOHTI PAREMPAA ?

Mira Ojalehto

Moniko lienee muuttanut toiveikkain mielin paremman elämän perässä kohti etelää? Työtä kyllä löytyy, mutta elämän paremmuus on makuasia. Asuminen lähiössä betoniseinien sisällä on ahdasta ja kallista. Oudolta naapurilta on vaikeaa pyytää kukankastelu-apua kesäloman yli. Lapsille ei olekaan tarjolla hoitopaikkaa, sillä jonossa on jo tuhat muuta. Haaveiden urbaanielämä muuttuu kovaksi arjeksi.

Moniko on jättänyt kotinsa pakon sanelemana? Maaseutu autioituu. Opiskelupaikat puuttuvat, eikä töitä ole tarjolla. Lähteminen on monen nuoren tulevaisuuden edellytys. Kuntien ikärakenne vinoutuu, eikä vanhustenhoidolle kohta ole maksajia. Jos jää, edessä on kovat ajat. Samat virret ovat kaikuneet kuuroille korville jo vuosia, oikeastaan ne olisi tullut kuulla jo vuosikymmeniä sitten. Aluepolitiikka on tuttu sana, mutta käytännössä sen sisältö on jäänyt näkemättä.

Suomen aluepoliittinen kehitys ei tunnu olevan kenenkään hallinnassa. Tasapainoisesta rakennemuutoksesta olemme kaukana. Pääkaupunkiseutu ei pysty vastaamaan kasvavan väkimäärän tarpeisiin, vaikka kehitys on tiedetty pitkään. Samalla muuttotappioalueilla tyhjillään rapistuvia asuntoja moukaroidaan hajalle säästöjen toivossa. Yritysmailman tapaan kuntien palvelujen keskittäminen on tuonut tarpeellisia säästöjä. Tehokkuus vähällä rahalla on tämän päivän yhdistelmä. Ihmisen onnellisuus ei kuitenkaan ole mitattavissa talouskasvun tai tehokkuuden mittareilla. Taloustilastojen hyvinvointi ei kerro kiireen, stressin ja juurettomuuden aiheuttamasta pahoinvoinnista. Moni jättäisi muuttamatta ruuhka-Suomeen, jos ei olisi pakko.

Jossakin on jotain pahasti vialla, sillä Helsingin talous on kuralla, eikä kunnallisveron nostaminen tai velanotto ole onnistunut ehkäisemään palvelujen karsimista edes “maamme vetovoimaisimmalla seudulla”. Se, että tämänhetkisessä tilanteessa palveluja vähennetään maaseudun haja-asutusalueilta, tuntuu ainoastaan järkevältä taloudellisista lähtökohdista. Kuntatalous on ahtaalla ja säästöjä on pakko syntyä. On edullisempaa kuljettaa ala-astelaiset taksilla keskustaan, kuin järjestää omaa opetusta pikkukylän lestadiolaisperheelle, vaikkakin se tietää ekaluokkalaiselle kahdeksan tunnin työpäivää. Julkisella sektorilla on tehtävänänsä vain vaikeita ratkaisuja. Useimmiten käy niin, että rahan valta voittaa inhimillisen tahdon.

Kuntasektorilla, kuten liiketoiminnallakin on omat ehtonsa. Ei niin kunnanjohtaja, kuin yksityisyrittäjäkään, voi toimia syrjäkylän vapaaehtoistyöntekijänä, sillä kyläkauppa ei selviä ilman maksavia asiakkaita tai koulu ilman oppilaita. Kuitenkin samalla kun viimeinen kyläkoulu tai kauppa-auton pysäkki lakkautetaan, viedään alueen tulevaisuudelta edellytykset. Kun kauppa-autolla asioineesta mummosta aika jättää, ei ole kovin todennäköistä, että jälkipolvet jatkaisivat elämää sukutilalla, josta lähimmälle ala-asteelle on matkaa kymmeniä kilometrejä.

Monissa maaseudun kylissä ei kuitenkaan ole vielä annettu periksi. EU:n maaseudun kehittämisohjelmiin on varattu miljoonia euroja ja paikoin niiden hyödyntämisestä onkin muodostunut paikallinen vahvuus – lypsämisen taito on tallella. EU-rahalla on herätetty henkiin kylätoimikuntia, tehty ulkomaanmatkoja, perustettu nuorten kulttuuriyhdistyksiä ja luotu puitteita yksityisyrittäjille. Uusi elinvoima on herätetty henkiin, ja mikä tärkeintä, se on tehty yhdessä. Eihän mikään raha voi olla sen talkootyön kannustimena, mitä ympäri Suomen alati tehdään. Oman kotiseudun ja yhteisön puolesta ollaan valmiita taistelemaan. Tämän hetken ongelmiin tuijottamisen sijaan panostetaan tulevaisuuteen. Elämän laatu nähdään suojelemisen arvoisena asiana.

Hallituksen suunnitelmat valtion virastojen hajasijoittamisesta kuulostavat viimeinkin edes jollain tavalla järkevältä aluepolitiikalta. Ilman varauksia ei suunnitelmiin tietenkään pidä suhtautua, mutta juuri valtion tulee olla suunnanantajana kohti terveempää aluekehitystä. Tutkimusten mukaan pääkaupunkiseudulla asuu tuhansia ihmisiä, jotka olisivat valmiita muuttamaan muualle Suomeen, jos se vain onnistuisi työn puolesta. Ehkäpä “vanhaslaiset” pehmeät arvot purevat myös tulevaisuuden aluepolitiikassa. Toivoo ainakin sopii.

Aluepolitiikka on todellakin tulevaisuuden työsarka. Eipä silti tee mieleni olla kunnanisien pöksyissä. Edessä on monia ratkaisuja, joita ei tähän mennessä ole uskallettu tehdä. Rohkeutta tarvitaan. Kohti parempaa elämää voi muuttaa myös pohjoiseen.

Seitsemän hajaäntä yhteiskunnasta

Sampo Saarinen

Juhani: Jyväskylän kunnanjohtaja, kova jätkä Pekka Kettunen eroaa vapaaehtoisesti. Eroraha, 200 000 euroa, perustuu suulliseen sopimukseen, muut sopimuksen osapuolet tosin ovat jo kuolleet. Työttömien edustajaa patruuna Kettunen itketti aikoinaan valtuuston kokouksessa toteamalla, että ”jos ihmisellä on kansakoulu alla ja tuulipuku päällä, niin turha sen on haaveilla työpaikasta Nokialla”.

Tuomas: Äskettäin ilmestyneen tutkimuksen mukaan varakkaimmat ihmiset juovat Suomessa eniten, mutta sairastavat vähiten. Köyhät hoitavat sairastamisen. Suomessakin ollaan kokeilemassa alkoluokkojen asentamista autoihin rattijuoppouden estämiseksi. Tällainen koje tosin maksaa satoja euroja, joten siihen on varaa vain hyvillä ihmisillä. Köyhien rattijuoppous siis suhteessa lisääntyy.

Aapo: Lentoyhtiö Flying Finnin mennessä konkurssiin ilmoitetaan, että luottokortilla matkansa maksaneet saavat rahansa takaisin, mutta käteisellä maksaneet eivät. Luottokorttiahan ei tunnetusti myönnetä kaikista köyhimmille, joten häviäjinä ovat taas vähäosaiset. Ehkäpä joku vähätuloinen perhe on uhrannut kaikki säästönsä Lapin matkaan. Lopussa kiitos seisoo, lasten kanssa sitten leikitään kerrostalokaksiossa Lapin matkaa. Raha puhuu. Rikkaat rikastuvat ja köyhät köyhtyvät.

Simeoni: Mauri peruskaveri kirjoittaa Hesarin mielipidepalstalla toimeentulosta. Hänellä on kokemusta sen varassa elämisestä. Asunnon vuokran omavastuun jälkeen Maurille jää käteen noin 350 euroa kuussa. Mauri tilittää lehdessä tarkasti menonsa kahden kuukauden ajalta ja huomaa, että toimeentulosta jää vielä puolet käyttämättä, vaikka kaljaankin on pistetty jo 70 euroa. Mauri ihmettelee, mihin loput rahat pitäisi käyttää.

Timo: Itsenäisyyspäivänä Veikko Hursti jakaa köyhille leipää Hakaniemen torilla jäätävässä viimassa. Tilaisuuden jälkeen leipäjonoista purkautuu ihmisiä pikaruokalaan, jossa minäkin satun olemaan. Ilmainen leipä on aina kelvannut säästeliäille suomalaisille, eivät täällä ihmiset oikeasti nälkään kuolisi ilman Hurstia. Ilmaisen leivän tuomalla säästöllä voi sitten tehdä jotain muuta, esimerkiksi ostaa lisää kaljaa.

Lauri: Samaan aikaan toisaalla, kuokkavieraat valmistautuvat häiriköimään linnan juhlia, pro vähäosaiset. Mielenilmauksesta aiheutuvien mittavien turvatoimien kustannukset toki menevät valtion kassasta, eli veronmaksajilta. Kiitos kuokkavieraille siitä.

Eero: Työttömät valittavat köyhyyttään. Eihän siinä mitään, mutta kun yleensä tuo valitus tapahtuu oluttuopin ääressä, tupakka suussa. Varsinkin tupakoitsijoiden on aivan turha itkeä rahojensa vähyyttä. Kaljaakin köyhien kannattaisi juoda kotona, missä sen juominen on moninkertaisesti halvempaa.

Koulutuksen kulta-aika?

Miina Pyylehto

Kaikille yhtenäisen koulutuksen takaava peruskoulu-uudistus saatiin päätökseen vuonna 1970. Silloin paljon kritiikkiä osakseen saanut uudistus on osoittautunut merkittäväksi eriarvoisuuden poistajaksi suomalaisessa yhteiskunnassa. Tämä edistysellinen askel on luonut kaikille nuorille mahdollisuuden päästä lukioon ja jatkaa opintojaan mahdollisesti korkeakoulussa. Tämä on Suomen historiassa ennenkuulumatonta, sillä vielä viime vuosisadan puolivälissä silloinen oppikoulukin oli monien lahjakkaiden, mutta köyhistä oloista tulleiden lasten saavuttamattomissa. Jokainen on varmasti kuullut vanhemmalta sukulaistädiltään sen tavallisen tarinan, että ”kyllähän minä olisin halunnut opiskella, mutta silloin siihen ei ollut mahdollisuuksia taloudellisen tilanteen vuoksi.” Tämä tilanne heijastuu edelleen Suomen yhteiskuntapolitiikkaan. Tilastojen mukaan Suomessa on EU:n huonoiten koulutettu 55 -65-vuotiaiden väestö ja toisaalta EU:n parhaiten koulutettu 25 -30-vuotiaiden väestö. Tällainen asetelma on luonut sen valitettavan tilanteen, että suurin osa 90 – luvun alussa työttömiksi jääneistä oli juuri tämän heikosti koulutetun väestönosan ihmisiä. Heidän uudelleentyöllistämisensä on noussut Suomen työllisyyspolitiikan haasteeksi.

Tämä Suomen koulutusjärjestelmässä tapahtunut edistys on aiheuttanut sen, että niin sanotut ”duunarien” työt eivät enää houkuttele nuoria. Toisaalta työelämästä on hävinnyt viimeisen viidentoista vuoden aikana kymmeniätuhansia työpaikkoja, joista suurin osa on lähtenyt perinteisen teollisuuden alalta. Laman liennyttyä näille aloille työpaikat eivät koskaan palanneet. Voidaanko siis ajatella, että tulevaisuudessa emme tule tarvitsemaan enää sellaista duunareiden joukkoa kuin kaksikymmentä vuotta sitten. Samalla kun koulutus on yleistynyt ja tullut kaikkien saavutettavaksi, on se toisaalta kärsinyt melkoisen inflaation. Me yliopisto-opiskelijoina tiedämme sen ehkä parhaiten. Kuuden vuoden raataminen ja itsensä sivistäminen ei todellakaan takaa hyvää työpaikkaa ja paksua palkkapussia. Eikä välttämättä työpaikkaa lainkaan! Erilaisten ammattikorkeakoulujen suuri kasvu ja yleistyminen kaikilla aloilla on ehkä syönyt

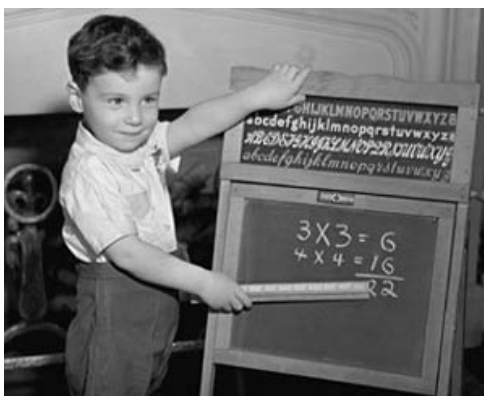
uskottavuutta korkeakoulutukselta. Ammattikorkeakoulu-uudistus toteutettiin kymmenisen vuotta sitten, jolloin kaikki perähiikiöidenkin ammatilliset koulut muutettiin uuteen järjestelmään sopiviksi. Tämän seurauksena eniten skismaa on syntynyt ehkä sosiaalialalla, jossa yliopiston käyneet sosiaalityöntekijät ja lastentarhaopettajat kilpailevat samoista työpaikoista lyhyemmän ja yksipuolisemman koulutuksen saaneiden sosionomien kanssa.

Nykypäivän suomalainen nuori on siis suhteellisen vapaa valitsemaan tulevaisuutensa. Peruskoulunsa käytyä vain taivas on rajana niille mahdollisuuksille, joista nuori voi valita. Opiskelu Suomessa on myös siinä mielessä vapaata, että taloudellisen minimitoimeentulo taataan kaikille opiskelijoille. Sen saamiseen liittyy myös vastuu opiskelujen edistymisestä. Tällöin nousee jälleen esiin keskustelu opiskeluaikojen pitkittymisestä. Yliopistoon tullessaan opiskelija huomaa varsin nopeasti akateemisen vapauden joustavuuden.

Luennoilla ei ole pakko käydä ja tentinkin voi tehdä sitten seuraavalla tenttikerralla. Tämän ihanan huolettomuuden vastapainoksi opiskelija miettii iltain ahdistuneisuuteen asti tulevaisuuttaan ja sitä, löytääkö hän koskaan alaansa vastaavaa työtä.

Suomalaisista yliopiston aloittaneista nuorista neljännnes ei valmistu koskaan. Opintojen keskeytymisen syitä ovat yleensä työpaikan löytäminen ennen valmistumista tai opiskeltavan alan kokeminen mielenkiinnottomaksi. Yhteiskuntatieteellisessä keskeyttämisprosentti pyörii muutamassa prosentissa ja eniten keskeytetään humanistisessa tiedekunnassa. Ratkaisevaksi tekijäksi keskeyttämisen suhteen nousee nyky-yhteiskunnan tulos tai ulos – mentaliteetti. Valtion näkökulmasta yliopisto-opinnot tähtäävät vain maisterin papereiden saamiseen. Opiskelijat taas näkevät yliopiston enemmänkin paikkana, johon tullaan sivistymään ja jossa opitaan sivistynyt ja kriittinen ajattelutapa.

Kuvan lähde: <http://www.cleanclassic.fi/kuvat/koulutus.jpg>

Saamelaiset kielenvaihdon kierteessä

- kommentti P-klubin kirjaston nykytilasta

Ville Laamanen

Danmark og de europæiske faelleskaber? Die Heiratsurkunde der Kaiserin Theophanu? Mitä? Missä? Tietysti P-klubin kirjastossa, jonka hyllyissä pölytty toinen toistaan kummallisempia nimikkeitä. Ei ole mikään ihme, ettei esimerkiksi tanskan- tai saksankielistä kirjallisuutta ole viime vuosina juuri lainattu-. Tosin ei ole lainattu mitään muutakaan, ja tuskin lainataan jatkossakaan, sillä mahdollisesti mielenkiintoisetkin kirjat hukkuvat varmasti sekalaisen sälän joukkoon.

100 ikivihreää pörssivihjettä

P-klubin kirjasto lienee karttunut viimeisen parin vuosikymmenen varrella lähinnä erilaisten lahjoitusten myötä. Kokoelma on sekalaisuudessaan vertaansa vailla, ja syynä tähän on etenkin kollega-ainejärjestöjemme kieroutunut huumorintaju vuosijuhlaharjoja valitessa. Mukana on toki myös eri suomalaisten yhteiskuntatieteilijöiden ja historioitsijoiden tutkimuskirjallisuutta ja esimerkiksi Paasivirran ja Kalelan juhla-kirjat. Näitä on saatu lahjoituksina mm. omilta laitoksiltamme.

On selvää, etteivät sellaiset kirjat kuin *Ludwig Feuerbach ja klassisen saksalaisen filologian loppu* (1955) tai *Johannes Linnakoski nuorisoseuramiehenä* (1923) p-klubilaisten käsissä juurikaan pääse kulumaan. Klubin kirjasto täyttää mainiosti tarkoituksensa kuriositeettien kokoelmana, mutta nykyisessä sekavuudessaan se on lohduttomassa tilassa. Olisi ehkä syytä miettiä, josko parilla helpolla keinolla hyllyt saataisiin nykyistä parempaan järjestykseen.

**Työjärjestyksesitykset
edustajainkokoukselle 1961**

SAK:n 8.:lle

Muutama vuosi sitten tehtiin ansiokas työ kirjaston kokoelman luetteloinnissa. Listaa ei kuitenkaan ole enää pidetty ajan tasalla, ja nykyisellään siitä puuttuukin koko joukko kirjoja. Päivittämisen lisäksi kirjojen listaaminen aiheiden mukaisten luokkiin sekä julkaisuajankohdan perusteella antaisi pelkkää aakkosellista hakemistoa paljon paremman kuvan siitä, mitä kaikkea hyllyiltä oikein löytyy. Epäsovinnaisuudestaan huolimatta kannattaisi myös harkita järjestelyä, jossa kirjat joita kukaan ei varmasti ikinä lue, siirrettäisiin omaksi kokonaisuudekseen vähintäänkin pois ylimmiltä hyllyiltä. Tällaisia

pölynkerääjiä ovat ainakin erinäiset sekalaiset ja satunnaiset luettelot, raportit sekä pöytäkirjat vuosikymmenten takaa, joiden pelkkä näkeminenkin masentaa välittömästi.

Juche-aatteen voitto

P-klubin kokoelmissa on jostain syystä todella vähän valtio-opin ja poliittisen historian laitosten julkaisuja tai ylipäänsä ajanmukaista akateemista kirjallisuutta. Esimerkiksi seinänaapuri Kritiikin kirjastossa tilanne on täysin toinen. Kritiikin kokoelmissa on myös koko joukko poliittisessa historiassa vaikuttavien tutkijoiden teoksia. Ehkä laitoksilta liikenisi klubillekin muutama vapaakappale, jos asian ottaisi sopivassa yhteydessä esille. Vaikka yliopiston kirjastoihin ei olekaan pitkä matka, olisi ainakin omasta mielestäni mukavaa, jos oman toimistomme hyllyiltä löytyisi jatkossa enemmän tällaista kirjallisuutta.

Toimiston kirjahyllyistä löytyy varsin sekalaista materiaalia.

Grüsse aus romantische Heidelberg

Riikka Mandelin

Heidelbergiin saapuvan vierailijan ensimmäinen näkymä ei herätä erityisen lämpimiä tunteita kaupunkia kohtaan. Asemaa ympäröivät metalliset modernit hirvitykset eivät vastaa odotuksia keskiaikaisesta kaupungista Neckarin varrella. Vanhaan kaupunkiin päästyään voi kuitenkin huokaista helpotuksesta ja huomata, että Heidelbergistä löytyy toinenkin puoli, nimittäin juuri se romanttinen pikkukaupunki, jonka kuvia olet Saksasta kertovassa turistioppaassa nähnyt. Samalla imelän värikkäitä rakennuksia ja pieniä katuja katsellessa voit muistella Disneyn piirrettyjä elokuvia prinsessoista ja prinseistä. Vaikutelman täydentävät kaupungin yläpuolella näkyvät linnan rauniot ja joen yli vievä vanha silta. Voisiko olla täydellisempää turistikohdetta! Heidelbergin satumaaailmaan astuvatkin sadat ulkomaalaiset ja kotimaiset turistit päivittäin, joihin minäkin ensimmäisellä viikollani Heidelbergissä puolisen vuotta sitten kuului. Ihastelu muuttui kuitenkin pian huoleksi. Miten tämän kaiken keskelle voi sopeutua opiskelemaan?

Euroopan pisin kävelykatu kulkee läpi koko vanhan kaupungin, jonka keskustaa hallitsee Saksan vanhin

yliopisto. Ruprecht-Karls Universität Heidelberg perustettiin vuonna 1386. Sen pitkä historia sisältää monia vaiheita, mutta uudistetun nykyisen yliopiston perusta luotiin 1803. Nykyään yliopisto tunnetaan Saksassa ja muualla vanhana ja arvostettuna. Luultavasti juuri yliopiston maine houkuttelee jatkuvasti valtavia opiskelija määriä kaupunkiin, jonka ikärakenne on hyvin nuori. Noin 140 000 asukkaasta 28 000 opiskelee korkeakoulussa. Sana kansainvälisyys kuvaa Heidelbergin elämää. Asukkaista yli 15 % on ulkomaalaisia, minkä voi kuulla ja nähdä joka puolella. Vielä suurempi merkitys sanalla on vaihto-opiskelijalle, sillä opiskelijoiden joukossa on 2400 ulkomaalaista. Ulkomaalaisia on siis helppo tutustua. Varsinkin samassa tilanteessa olevien vaihto-opiskelijoiden kesken on ilmapiiri avoin. Ajatus, että jokainen on vieraalla maalla, luo helposti yhteenkuuluvuuden tunteen, eikä verbien taivutuksista tarvitse huolehtia. Eipä ihme, että pääsee toisinaan unohtumaan, että ollaan Saksassa.

Olen päässyt nauttimaan myös aitojen saksalaisten seurasta, toisin kuin valitettavan moni ulkomaalainen

opiskelija. Arvata voi, ettei kontaktin saaminen paikallisiin ole yhtä mutkatonta kuin ulkomaalaisiin. Historian opiskelijoiden ainejärjestö (Fachschaft Geschichte) otti kuitenkin minut kuunteluoppilaaksi ja tutustutti sivussa paikalliseen opiskelijakulttuuriin, jonka sisältö ei tosin paljon totutusta poikkea. P-klubin aktiivisuudelle ei täällä vedä vertojaan varmasti yksikään ainejärjestö, mutta opiskelijabileitä riittää. Näin pieneksi kaupungiksi Heidelbergissä

Pittoreski näkymä Heidelbergiin

Tällä palstalla julkaistaan noloja kuvia emeritus-liikuntavastaava Eemeli Peltosesta.

tapahtuu paljon. Täällä viettämänäni aikana kaupungissa on ollut jo kahdet elokuva festivaalit, yhdet musiikkifestivaalit ja tietysti lukuisia pienempiä tapahtumia viikoittain.

Kulttuuritarjonnan lisäksi olen ehtinyt opiskelemaankin. Historian saralla Heidelbergin yliopisto on tunnettu keskiaikatutkimuksestaan, mutta opiskelijat voivat valita suuntautuvansa myös uudempaan historiaan. Poliittisen historian opiskelijallekin löytyy siis kiinnostavia kursseja. Valtio-opin laitos on Heidelbergissä tällä lukukaudella kuuluisa, sillä normaalin reilun kolmensadan opiskelijan sijaan otettiin syksyllä yli seitsemänsataa uutta opiskelijaa. Keskustelu laitoksen voimavaroista ja opiskelijoiden protestointi jatkui koko syksyn. Tämän vuoden alussa yhdistivät kaikki ainejärjestöt voimansa mielenosoituksessa lukukausimaksuja vastaan. Samanlaista taistelua on käyty jo pidempään ympäri maata, näkyvimmin Berliinissä.

Vuotta on puolet jäljellä ja uusi lukukausi odottaa vielä alkamistaan. Tällä hetkellä yliopisto alkaa hiljentyä ja kirjaston lukusalit ovat täynnä. Istumapaikkaa halajavan on oltava hyvissä ajoin paikalla. Tenttikausi on käynnissä ja myös vaihto-opiskelijat huokailevat kirjojen äärellä, vaikka kevät on jo tullut. Ikkunani ohi rientää silti edelleen japanilaisia kameroineen joka päivä. Turistin Heidelberg ei ole muuttunut miksiäkään ensimmäisen päiväni jälkeen. Linna on yhä paikallaan ja talot ovat edelleen hassun värikkäitä. Paikallisen opiskelijan silmiin eivät nähtävyydet kuitenkaan enää pistä ja turistilaumatkin kuuluvat jo maisemaan. Sopeutumiskysymys ei siis varmasti jää epäselväksi. Heidelbergissä ei voi olla viihtymättä!

Rike juhlahumussa

Osa I: Eemeli yrittää oksentaa patterinrakoon.

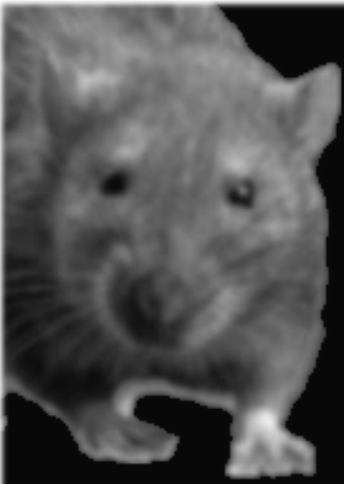
Mikäli sinulla on lisää noloja kuvia Eemelistä, Walpo ottaa niitä mielellään vastaan. Sähköisesti kuvia voi lähettää osoitteeseen ajhalo@utu.fi.

P-klubissa sanottua:

“Kaupunkiasennon keikkojen jälkeen on aina ollut hyvä fiilis. Yleensä se on kyllä johtunut huumeista.”

- Katja Sauvola puhuttaessa Indexin laskiaisbileiden esiintyjästä.

Mitä tuli mölätettyä? Lähetä kaverisi sammakot osoitteeseen ajhalo@utu.fi.

Nykyisyyttä ei voi ymmärtää ilman käsitystä menneisyydestä vai miten se nyt menikään. Tämän vuoden Walpoissa vanha opiskeja muistelee noin viiden vuoden takaa asioita P-klubin ja oppiaineiden elämästä.

Walpon Vanha Rätta

Uusia opiskelijoita on varmasti ainakin valtsikan laitoksen tilanne kummastuttanut. Pistäähän se tietysti vanhempaakin opiskelijaa ajattelemaan kun laitos auttaa yliopistoa säästötoimenpiteissä ja lakkauttaa vähäksi aikaa koko toisen opintolinjan! Kyseinen laitos on kuitenkin noin pääasiallisesti edistynyt monella tavalla. Tästä iso kiitos myös laitosneuvoston opiskelijajäsenille vuosien varrelta. Noin viisi vuotta sitten me studentit pelästyimme jos laitos ilmoitti järjestävänsä muita luentosarjoja kuin Paloheimon ja Harton peruskurssit. Emme pelästyneet juuri kertaakaan.

Poliittisen historian laitos eli kultaisia vuosiaan. Opetuksen huippuyksikkörahastosta riitti ja oli opetusta jos minkä näköistä. Kursseja oli panssarivaunuista Venäjän oligarkkeihin. Nyt aion kuitenkin muistella kaikkien muutaman vuoden takaisten polhissalaisten hyvin muistamaa episodiat joltain syksyltä.

Nuoret maisterit Valenius ja Suoranta suunnittelivat ja myöhemmin sitten järjestivät ja järjestävät kai edelleenkin hienon Poliittisen historian valinnat ja mahdollisuudet- kurssin. Tuossa 1990- luvun loppupuolella laitoksellehan tuli opiskelemaan vielä varsin äijäpainotteista porukkaa. Monet herroista olivat jonkin sortin wannebe-upseereja tai jyrkän linjan järjestöjyriä. Sen ajan poliittisen historian opiskelijat tulivat lukemaan sodasta ja rauhasta. Opiskelijat halusivat kovaa mättöä.

Kun kurssin sisällöstä alkoi levitä huhuja poliittisen historian pojat kimmastuivat niin perkeleesti. Pikku nousuhumalassa touhuttiin vallankumousta sillä eihän se käynyt päinsä että laitoksen opetus muuttuisi kokonaan sukupuoli- eli siis lesbohistoriaksi tai aineopinnot voisi suorittaa vain käsittelemällä Raunistulan sähköistymistä tai muuta mikrohistoriallista sanonko mitä. Ihan kohtuujärkevät ihmiset julistivat jo poliittisen historian kuolemaa. Rehellisyyden nimessä on sanottava että kyllä näistä tyypeistä jotkut olivat ihan oikeasti idiootteja. Joka tapauksessa kukaan ei tiennyt mitä tuleman pitäisi.

Ensimmäisellä kokoontumiskerralla kurssin vetäjätkin sitten vielä provosoivat asiaa edelleen ja vierailija, ansiokkaasti Rytiä ja kenraaleja ynnä muita tutkinut Martti Turtolakin joutui hämmästyksekseen kuulemaan ettei tuollaista suurmiesten historiaa kuuluisi enää tutkia. Kari Paakkunainen taas kertoi kuinka tärkeää on tutkia savikulhoja sota- ajalta kun kerran juutalaisten joukkotuhoamisesta jo kaikki tiedetään. Monelle tämä oli liikaa. Kurssin vetäjätkin muistellavat silloin tällöin huvittuneena miten kiihkeää syksyä silloin joskus elettiin.

No hirveän moni ei kuitenkaan sitten vaihtanut pääainetta ja kurssi tosiaan oli ainakin kirjoittajan mielestä mahtava. Seuraavana vuonna siitä oli tullut luonnollinen osa opetusohjelmaa. Eli kiitos meidän ännännen vuoden vanhojen puumien saatte edelleen opiskella myös vanhaa kunnon poliittista historia. Tyn saunalla kännissäpäiten suunniteltu kapina lesbohistoriaa vastaan ei ollut turha.

Laitoksilla elämä on silti niin kovin samanlaista kuin joskus silloinkin. Samat jarrut tallaavat Arwidsoninkatua tutkijankoppeihinsa kuin noin viisi vuotta sitten. Sekin eräs joka oletti kollegiansakin tietävän millaista on tulla töihin piippua polttavana nuorena intelligenttinä.

Alpo Rusi Paasivirta-salissa 11.2. JOS EI OLE TUOMITTU, ON SYYTÖN

Niin sanotussa Stasi-jupakassa veljensä ohella toisena pääepäiltyinä ollut **Alpo Rusi** vapautettiin vakoiluepäilyistä viime kesäkuussa, kun valtiosyyttäjä päätti jättää syyttämättä heitä kyseisessä jutussa. Näyttää törkeästä vakoilusta entisen Itä-Saksan hyväksi ei löytynyt edes suojelupoliisin vuosia kestäneen tutkinnan tuloksena. Syyttämättäjäätämispäätöksestä huolimatta 11.2. Paasivirta-salissa esiintyi löyty mies. Julkisuuden paine oli Rusin mukaan senlaatuinen, ettei kenenkään olisi pitänyt selvittää siitä.

Vakoilutarina sai alkunsa 90-luvun loppupuolella, kun Saksasta tarjottiin Suomelle aineistoa DDR:n vakoilutoiminnasta. Aineiston luovuttamisen ehtona Rusin mukaan oli se, että listalla olevia nimiä ei anneta julkisuuteen, ennen kuin asianosaiset ovat saaneet ensin itse tutustua aineistoon, ja että kunkin asianosaisen oikeudellista suojaa kunnioitettaisiin. Näistä arkistoista löytyi erään koodin sisältä kortti, joka oli Alpo Rusin nimellä. Itse kortti kuului Rusin veljelle **Jukka Rusille** ja Alpo Rusi oli liitetty siihen vain perheenjäsenenä. Tällainen menettely oli Rusin mukaan Stasissa yleistä. Alpo Rusi kutsuttiin kuulusteluihin ja asia vuoti nopeasti julkisuuteen. Hänen epäiltiin luovuttaneen asiakirjoja veljelleen Jukka Rusille, joka olisi toimittanut ne DDR:ään. Jukka Rusi myönsi luovuttaneensa kyseisiä asiakirjoja, mutta Alpo Rusin kohdalla näyttää törkeästä vakoilusta ei löytynyt. Myös Jukka Rusin kohdalla vakoilusyytteet olivat vanhentuneet. Juttu kuivui kokoon ja vuoden 2003 kesäkuussa valtiosyyttäjä päätti, etteivät veljekset saa syytettä vakoilusta.

Alpo Rusilla oli paljon seliteltävää.

“Jos kaikkiin Rusin selityksiin on uskominen, teki Supo merkittäviä virheitä esitutkintavaiheessa.”

Vaikka Alpo Rusi osaa selittää kaikki asiaan liittyvät tapahtumat aukottomasti, ilmaan jää kuitenkin muutamia kysymyksiä. Miksi juuri hänen nimensä nostettiin listasta julkisuuteen? Professori **Soikkanen** epäili, että Rusi korkean tason virkamiehenä olisi ollut helpompi pala Supolle, koska hänen toimistaan olisi ollut helpompi löytää aineistoa, joissa törkeän vakoilun raja ylittyy. Alpo Rusi itse kuitenkin näkee koko tarinan poliittisena ajojahtina. Hänen mukaansa hänestä haluttiin päästä eroon, mutta kuka tai ketkä tätä halusivat, sitä hän ei osannut sanoa. Yhtenä syynä hän kuitenkin näkee sen, että Supon johdossa on poliittinen virkamies, jolla tässä tapauksessa saattoi olla henkilökohtaista katkeruutta Rusia kohtaan. Rusi myös perää Supon toiminnalle parlamentaarista valvontaa, jolloin esimerkiksi perustuslakivaliokunta valvoisi Supon työtä ja näin myös eduskunnassa oltaisiin perillä asioista.

Tuona helmikuuisena keskiviikkona Alpo Rusi oli selvästi katkeroitunut mies, jonka maine lienee lopullisesti pilattu median toimesta. Hänen toivomuksenaan on, että asia nyt viimein unohdettaisiin, vaikka uskookin porinan jutun ympärillä vielä jonkin aikaa jatkuvan. Jos kaikkiin Rusin selityksiin on uskominen, teki Supo merkittäviä virheitä esitutkintavaiheessa. Häntä mm. kuulusteltiin syytettynä, vaikka esitutkintalain mukaan hän oli epäilty. Kansanomaisesti ajateltuna näiden kahden sanan välillä on selvä vivahde-ero. Lisäksi Rusin mukaan hänelle suorastaan valehdeltiin joistain asioista, jotta hänet saataisiin tunnustamaan. Oikeusvaltion toimintakykyyn uskovalle tällaiset puheet kuulostavat todella oudoilta. Jos nämä asiat ovat totta, on Rusilla todellinen mahdollisuus puhdistaa maineensa ja nostaa kanne Supoa vastaan. Koska jos täysin syytöntä miestä on kohdeltu näin, luulisi hänen haluavan nämä “kaltoinkohtelijat” myös lain eteen.

P-klubissa tapahtunutta

VALINTOJA

Yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan tiedekuntaneuvostoon valitut p-klubilaiset: **Petteri Järvinen**, varajäsen **Tapio Rantanen**, sosiologian opiskelijajäsenen varajäsen **Kosti Hyypä**.

ISHA-Turun puheenjohtajaksi valittu **Tiina Korpio**. Hallitukseen isäksi **Sini Terävä**, **Mira Ojalehto** ja **Kristian Sipiläinen**.

Olli Arosta vuoden valopilkku.

TAPAHTUMIA

Jäsenistösitsit 3.2.

Gillesille sitsattiin perinteiset vuodenavausjäsenistösitsit. Laulunjohtajat Aaretti ja Katja pitivät paletin hyvin kasassa ja jatkoille klubilaiset siirtyivät Marilyniin.

Kauppatorikisa 5.2.

P-klubin miehittämä ja Felix-Abban tukema joukkue jatkoi klubin urheilusaavutusten nousukiitoa kolmannella sijalla kaupallisesti suuntautuneiden ruotsinkielisten ystäviemme järjestämässä perinteisessä kisailussa. Voiton vei joku muu.

Curling-reissu Loimaalle 10.2.

Klubilaiset mäiskivät tuttuun tyyliin Loimaalla.

Alpo Rusi valtio-opin laitoksella 11.2.

Lue lisää s.31

Erkki Tuomioja luennoi aiheesta Suomi ja EU Pub 3:ssa 16.2.

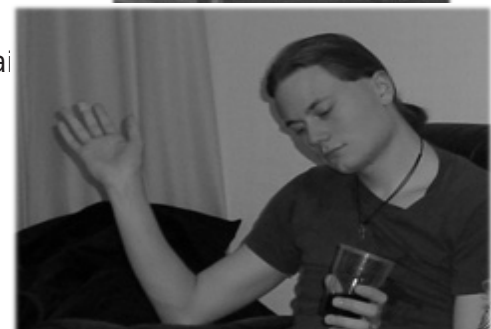
Keskustelutilaisuus akateemisesta vapaudesta 18.2.

Lue lisää s.16

Laskiainen 24.2.

P-klubin joukkue jatkoi klubin mitaliputkea voittamalla tyylikilpailaskiaismaässä! Kuvapläjäys sivulla 13

Lex-curling 26.2.

Tulevia tapahtumia

Tukholman excu 9.3.

Perinteet jatkuvat, kun P-klubi käy rymistelemässä Sveamamman sylissä. Lisätietoja **Lindalta** (lnmnie@utu.fi)

Kevätkokous 11.3.

Toimintasuunnitelma hyväksytään(?) ja viime hallitukselle myönnetään tili- ja vastuuvapaus (??)

PMS-Sitsit 18.3.

Mitä tapahtuu, kun p-klubilaiset lähtevät sitsaamaan yhdessä ruåtsinkielisten kera? Lisätietoja **Kikiltä** (kmlonk@utu.fi)

Shakespearen kootut 31.3.

Kulttuurielämys teatterin parissa.

Mini-golfia Veritas-stadionilla 2.4.

Lisätietoja **talonmies-Laineelta** (malain@utu.fi).

Helsingin excursio huhtikuussa

Lisätietoja matkasta tulossa. Seuraa siis sähköpostiasi.

Lex-sitsit 15.4.

Kirkkotie kutsuu politiikan opiskelijoita sitsaamaan yhdessä lexiläisten kanssa.

Wappu viikko 18

P-klubin Wappu! Lisätietoja tulossa. Varaa silti kalenteristasi jo viikko wapun juhlintaan.

Ulkoilmasitsit ja Kevätkauden päättäjäiset 14.5.

Kukkiiko jälleen runosuoni, vai viekö tanssilava voiton?

"Tsekkaa hei jäbä tosta mitä klubi tarjoaa keväällä."

XXX- Superbowl

Dozy Skiver

Helmikuun ensimmäisenä sunnuntai-iltana olin valmistautunut pahimman varalle. Olin ostanut syötävää ja juotavaa sekä virittänyt yksiöni optimaalisiin penkkiurheiluasetuksiin. Olihan pieni mahdollisuus nähdä jonkinlainen terroriteko amerikkalaisuutta vastaan suorassa lähetyksessä.

Odotukseni palkittiin – the bra 'just' slipped off! Janet Jacksonin tissi näkyi sadoille miljoonille amerikkalaisen jalkapallon ystäville, kun puoliaikashow'n päätteeksi Justin Timberlake repäisi irti pienen palan Janetin asusteesta. Kaiken piti kuitenkin olla kunnossa, sovittu juttu ja sillä selvä.

Me emme olleet mitään tissiä pyytäneet, ja se tuli meille yllätyksenä

Tuskin kukaan piti näkemästään; Jacksonin sisarukset ovat läpeensä sairaita. Kuka näyttäisi tissiään suorassa lähetyksessä? Tai no, eihän Janetin rinta näkynyt kuin osittain, mikä varmaan harmittaakin osaa paljastuksen todistajista. Mielestäni vähintään, mitä tv- yhtiö voi tehdä, on pyytää selvitys puoliajan tapahtumista, morjens.

Suomessa asiat ovat onneksi aivan toisin. Täällä seksi on hyvin luonnollinen osa ihmisten elämää. Nicke Lignell viihtyy alasti lähes kaikissa tv- esiintymisissään lukuun ottamatta Voitto kotiin -perhevisailua, eikä kukaan tee asiasta selvityksiä. Huikeat käsikirjoitukset yhdistettynä seksiin ovatkin kotimaisten elokuvien ja sarjojen menestyksen salaisuus. Seuraava kassamagneetti on huhujen mukaan Timo Koivusalon käsikirjoittama, ohjaama ja näyttelemä omaelämäkertamonologi, joka kertoo hänen seksiaddiktiostaan – Leikin varjolla. Päätäni särkee.

Vielä vähän jalkapallosta. Tanssitytöt, suomalaisittain cheerleaderit, pienissä topeissaan kai kuuluvat perinteisesti kentän laidalle ja ovat osa ottelun viihdyttävyyttä varsinkin, kun satunnainen katsoja ei ymmärrä puoliakaan pelin säännöistä. Ihmiset seuraavat innolla hienoja koreografioita. Janetin rinnan paljastamisella ja aikuisilla, vähäpukeisilla tanssijoilla onkin selvä ero. Janet ei yhtään ajatellut amerikkalaisen perheen tekemää seksuaalivalistustyötä. Nyt isät ja lapset näkivät tissin. Perusteellisen selvityksen paikka.

Ehdotan ensi vuodeksi seuraavia muutoksia. Esiintyjiksi Christina Aguilera, Mariah Carey ja Willie Nelson. Perustelut: Kaikki kolme ovat yhtä vastenmielisen näköisiä, ei sillä, ettei myös sisäinen kauneus olisi tärkeä seikka esiintyjä valittaessa. Tämän lisäksi Christina ja Mariah elävät nykyään niin vähissä vaatteissa, että tämän vuoden kaltainen yllättävä paljastelu olisi aivan mahdotonta. Sitten puuttuvat vielä laulajat. Ehkä joku sellainen MTV- tähti, joka ei esiinny vähissä vaatteissa voisi sopia.

Ottelussa esiintyi Janetin lisäksi toinenkin viuhahtaja kolmannen neljänneksen alussa. Välikohtauksen alettua ohjaaja ei löytänyt yhtään kameraa, joka olisi kuvannut urhoollisen John Doen arviolta yli viidenkymmenen jaardin etenemistä. Outoa. Eiväthän kaikki huippuhetket tietenkään taltioitu nauhalle. Ehkä kannattaisi kuitenkin lähettää vastaisuudessa nauhoitettuja lähetyksiä ihan vaan varmuuden vuoksi. Seuraava Superbowlin tuotantokautta odotellessa.

EXTRA-BONUS!!!

Päätoimittajan ruokavihje

Munakas - aliarvostettu herkku

Valitettavan usein kuulee munakasta, tuota yksinkertaisen herkullista ruokalajia, aliarvioitavan mitä käsittämättöimpiin syihin vedoten. Milloin se on liian arkista, milloin liian juhlavaa, milloin liian yksinkertaista ja milloin liian vaikeaa (!). Roskapuhetta. Kyseessä on yksi merkittävimmistä herkuista, joita gastronomia tuntee. Se on muuntautumiskykyinen, edullinen kukkarolle ja oikein valmistettuna herkullinen. Siitä huolimatta, että Pertti Salovaara sitä mainostaa.

Seuraavan kerran, kun matti on kukkarossa ja pohdit, mitä sitä voisi oikein vähällä rahalla ostaa, jätä Saarioisen roiskeläppä homehtumaan kaupan kylmätiskiin ja osta samalla rahalla pari munaa ja ota pakkasesta kesällä keräämäsi kanttarellit sulamaan ja pyöräytä itsellesi herkku, josta saisit pulittaa Chez Dominiquessa varmastikin toistakymmentä euronuplaa.

Munakasta valmistaessasi muistathan kuumentaa pannun tarpeeksi kuumaksi sekä ottaa munakkaan tarpeeksi aikaisin pois pannulta; munakas jatkaa kypsymistä vielä lautasellakin. Parhaimmillaan munakas onkin vielä sisältä hieman vetelänä.

Vapaita neliöitä

Hyvää opiskelija-asuntoa ei tarvitse etsiä kaukaa. TYS:n monipuolisesta valikoimasta löytyy laadukas koti eri elämäntilanteisiin koko opiskelun ajaksi. Vieläpä edullisesti.

Etsi oma asuntokohteesi ja täytä hakemus osoitteessa **www.tys.fi**

TURUN
YLIOPPILASKYLÄSÄÄTIÖ

Inspektorinkatu 4, 20540 Turku • puh. (02) 275 0221 • info@tys.fi

Poliittista realismia on kuulua liittoon jo opiskeluaikana

Oma liittosi

www.sval.fi